

De Dublín a Londres

Primer dia **20 de juny**

Londres és la capital del Regne Unit i d'Anglaterra. Està situada al sud de Gran Bretanya. Londres està dividida en 33 municipis, el cor de la ciutat és diu City of London. Està situada sobre el riu Tàmesi que el travessa d'oest a est i la divideix en dues, que estan unides per nombrosos ponts i túnels. La ciutat és una de les capitals del món dels negocis, finances i centres culturals, i la seva influència en la política, educació, entreteniment, mitjans de masses, moda i art fan de Londres una de les ciutats globals més importants. Hi ha quatre llocs que són Patrimoni de la Humanitat: el Palau de Westminster, l'Abadia de Westminster i l'església de Santa Margarida, Greenwich, els Jardins Botànics Reials de Kew i la Torre de Londres. És una ciutat multicultural on s'hi parlen moltíssimes llengües; té una població de 8,788 milions i l'àrea metropolitana té una població d'aproximadament 14 milions.

El vol cap a Londres, surt a les 13:35 hores i hi arribaré a les 15:05 hores.

Aer Lingus

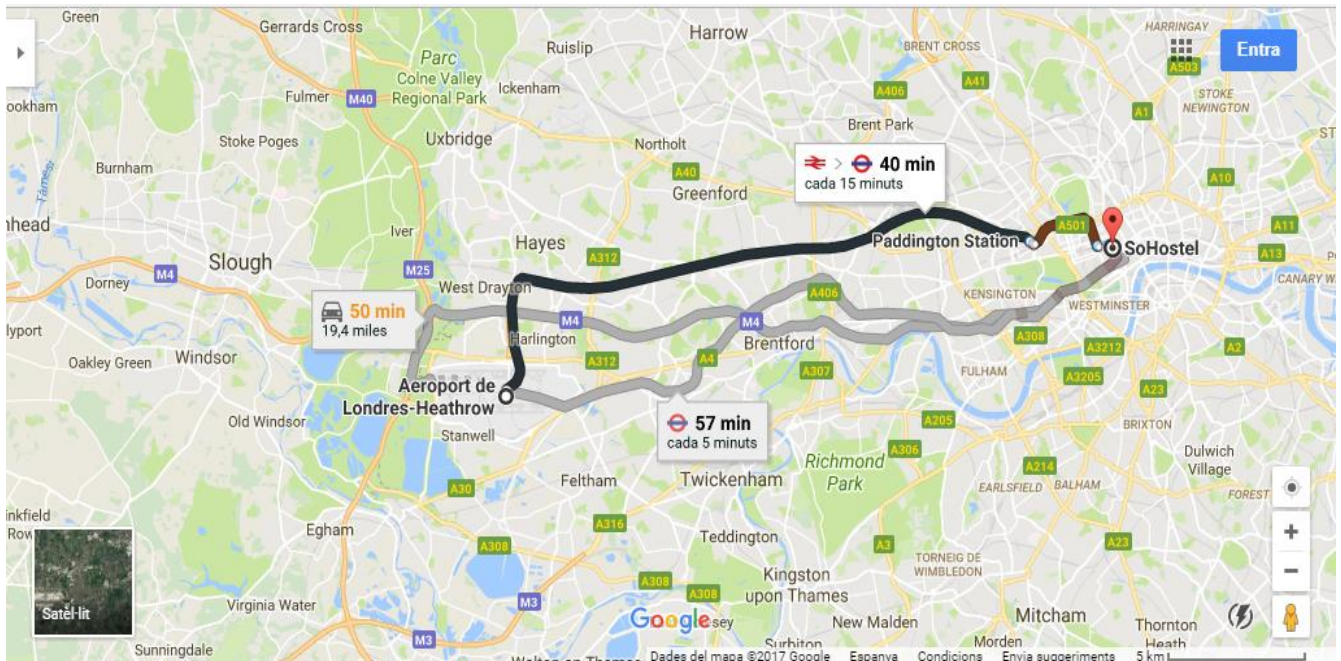
 High Contrast

Log in

Flights €96.99		Essentials €0.00	Travel Extras €0.00	Total €96.99			
ECONOMY PLUS Wed, 20 Jun 2018 EI 166 DUB ✈ LHR 15:05 13:35 Operated by AER LINGUS > Subtotal €88.99		> Adult 1	€0.00	Trip Total	€96.99		
				Total Due	€96.99		
				If paid by credit card:	€96.99		
				If paid by debit card:	€96.99		
						Admin Fee	€8.00
						Flight Total	€96.99

Feedback

Quan hagi arribat, agafaré el Heathrow Express i pararé en el Paddington Station; seguidament, en el Paddigotn London Underground Station agafaré la línia “Bakerloo” fins a la parada d’Oxford Circus Underground Station i després caminaré fins a l’alberg, trigaré uns 8 minuts; i en total tot aquest trajecte tardaré uns 40 minuts.

L'alberg on m'allotjaré està en el barri de Soho, molt conegut per la varietat de menjar, la vida nocturna i l'entreteniment que ofereix. Aquest es diu SoHostel i està ubicat en 91 Dean St, Soho, London W1D 3SY. Només tindrè accés a l'esmorzar i a l'allotjament, hi passaré 4 nits.

Dades de la teva reserva

Entrada:
dimecres, 20 de juny de 2018 a partir de les 14:00

Sortida:
diumenge, 24 de juny de 2018 fins a les 10:00

Durada total de l'estada:
4 nits

[Modifica les dates](#)

Has seleccionat:
Llit Individual en un Dormitori Mixt

[Canvia la teva selecció](#)

La teva reserva inclou

Esmorzar
WiFi gratis

Resum del que pagaràs

Llit en dormitori compartit	€ 136
20% IVA	€ 27
Preu (la teva divisa)	€ 163 *
Divisa de l'allotjament en GBP	£146
(per a 4 nits)	

Sense sorpreses! Preu final.

* Preu en € basat en la taxa de canvi més recent.

SoHostel

8,1 Molt bé
3.722 comentaris

2016 Té 1 restaurant

91 Dean Street, Soho, Westminster, Westminster, Londres, W1D 3SY, Regne Unit – Al centre

Aquest allotjament té una situació excel·lent. Els clients li han posat un 9,4!

Cancel·lació GRATIS abans de les 23:59 del 16 de juny de 2018.

Pots cancel·lar o modificar la teva reserva fàcilment i gratis! Només has de clicar a l'enllaç del teu e-mail de confirmació.

Hi ha 1 persona reservant aquest allotjament ara mateix.

Bingo! T'estalvies un 70% si ho compares amb altres allotjaments de Londres. Reserva ara i no deixis escapar el millor preu!

Introdueix les teves dades

Ja tens un compte? Fes clic aquí i inicia sessió.

Viatges per feina?
☐ Sí ☒ No

Tractament * **Nom** **Cognom ***

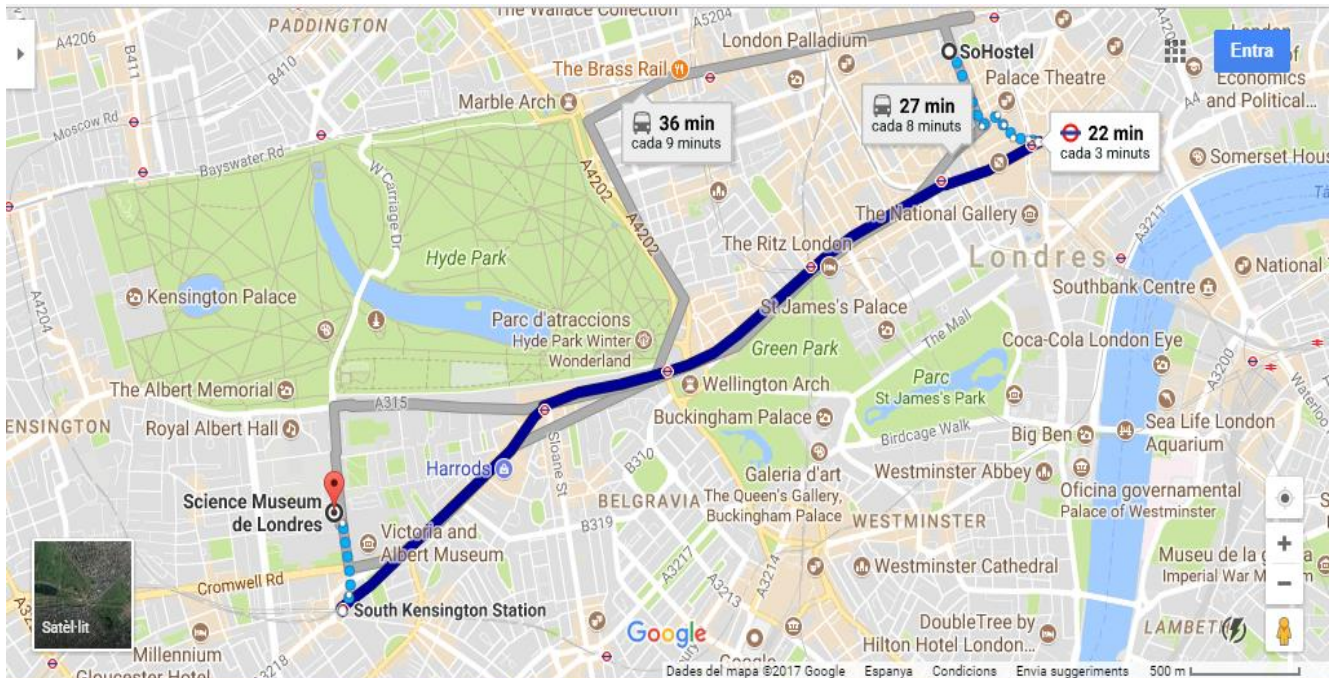
Adreça d'e-mail *
Fixa-t'hi bé quan l'escriguis

Confirma l'adreça d'e-mail *
☐ Indica un e-mail vàlid més amunt

T'enviarem la confirmació i la guia de Londres a aquest e-mail!

Ja gairebé ho tens! Només has d'omplir l'info obligatòria *

Després de deixar la maleta a l'alberg, caminaré uns 9 minuts fins arribar a la parada de metro Leicester Square Station, on agafaré la línia del metro "Piccadilly", i pararé a South Kensington Station i, finalment, caminaré 5 minuts per arribar al **Science Museum**. La durada del trajecte serà de uns 22 minuts.

El **Museu de la Ciència de Londres** és un museu de ciència gratuït ubicat en el barri de Kensington.

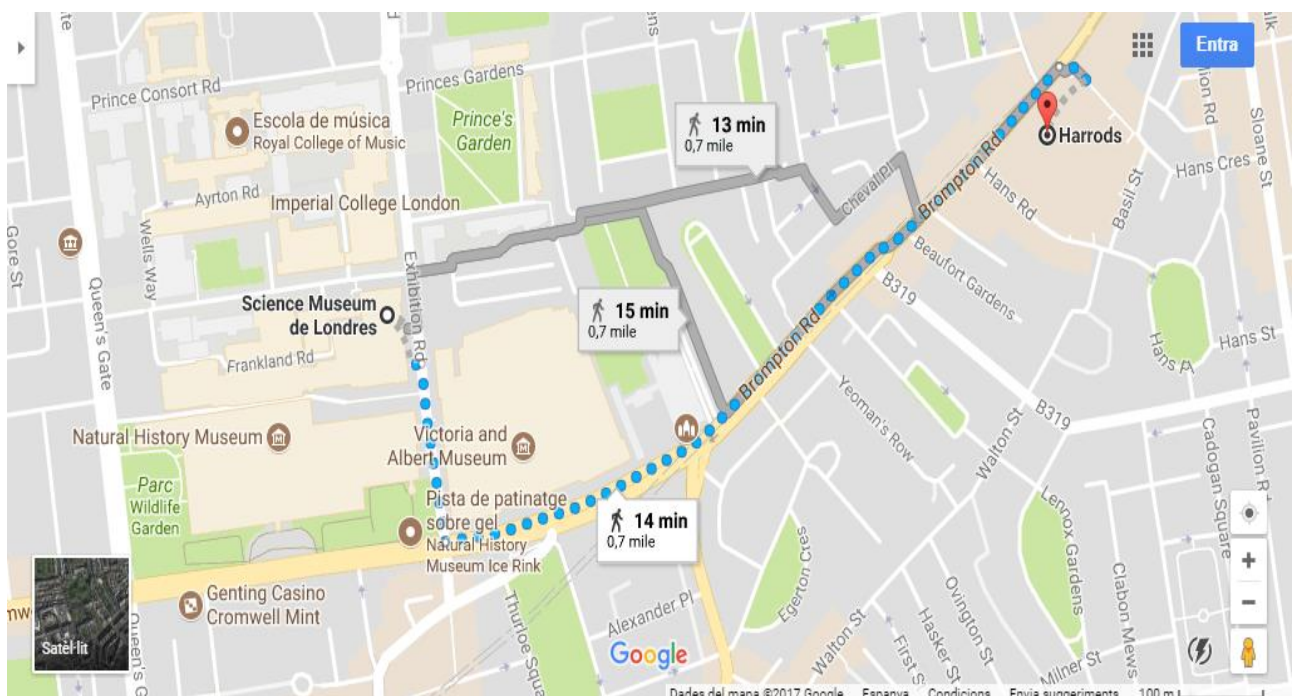
Es va fundar l'any 1852 per Bennet Woodcroft a partir de la col·lecció de la Royal Society of Arts i de fons a l'Exposició Universal de 1851, al Victoria and Albert Museum, abans anomenat "South Kensington Museum". Tenia una col·lecció de màquines del 1858, més tard al 1863 van esdevenir el Patent Office Museum. L'any 1883, el contingut del museu anomenat abans, es va desplaçar al Museu South Kensington. El 1885, les col·leccions de ciències es van reanomenar com Museu de les Ciències i les col·leccions d'art van canviar a Museu d'Art, que ha esdevingut el Victoria and Albert Museum. El 1909 el Museu de les Ciències va esdevenir una entitat independent; les sales del museu concebudes per Sir Richard Allison, es van obrir al públic durant el 1919 fins al 1928.

En el museu hi ha més de 300.00 objectes incloent la locomotora de vapor més antiga conservada: Puffing Billy; el primer motor a reacció; una maqueta del model d'ADN de Francis Crick i James Watson; un motor de vapor de Charles

Babbage i el prototip britànic del primer ordinador electrònic l'ACE (1950); el primer prototip del rellotge "Clock of the Long Now" un rellotge dissenyat per mesurar el temps dels pròxims 10.000 anys; i la documentació de la primera màquina d'escriure.

Aquest museu és membre de London Museum of Health & Medicine. Disposa d'exposicions interactives i un cinema IMAX 3D, i la Britain's National Medicine and Technology Library, des de la dècada de 1960.

Després de visitar aquest magnífic museu, em dirigiré cap a les galeries de roba de luxe **Harrods**. On estaré uns 30 minuts mirant les botigues.

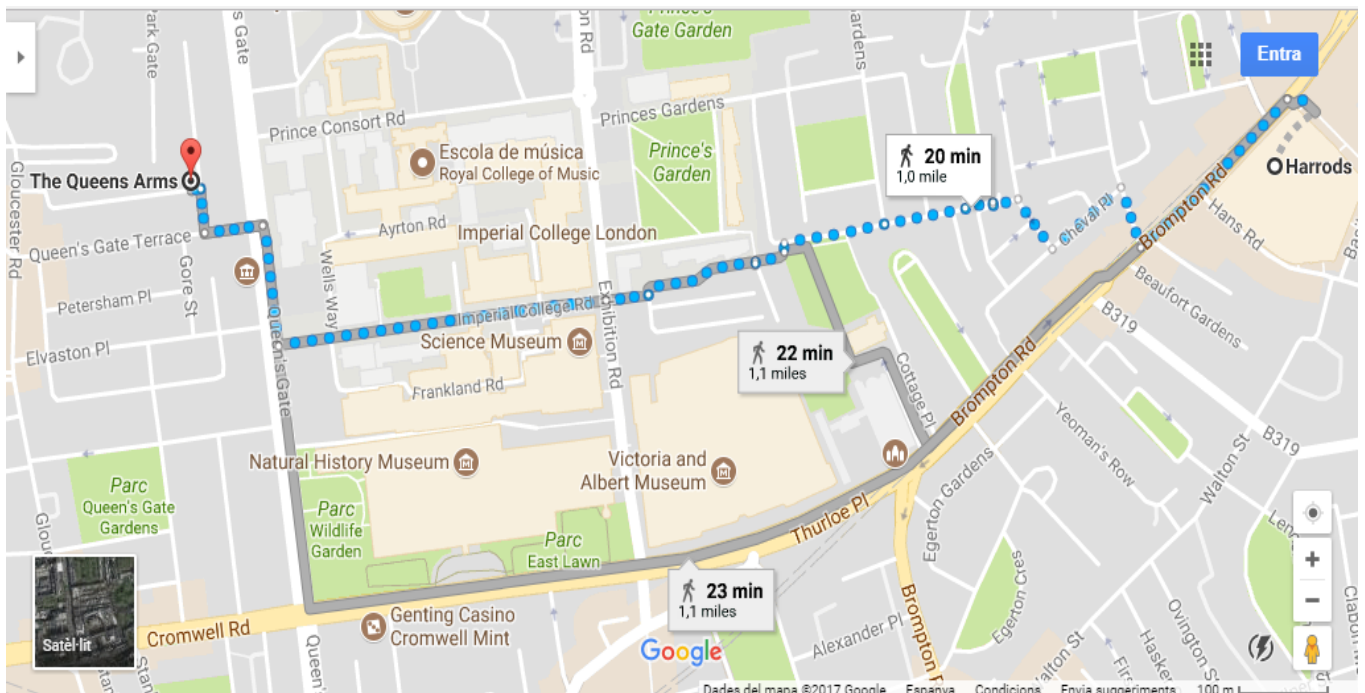
Harrods és un centre comercial de luxe situat a Brompton Road al barri de Knightsbridge. Ocupa uns 20.000 m² i compta de 90.000 m² d'espai de venda. El lema de Harrods és: "*Omnia Omnibus Ubique*", significa totes les coses per a tots, a tot arreu.

El 1824, Charles Henry Harrod va muntar un negoci a 228 Borough High Street a Soutwark. El 1825 va ser nombrat com "Harrod and Wicking, Linen Drapers, Retail", però es va dissoldre a finals d'aquell any. La seva primera botiga de queviures es va dir "Harrods & Co. Grocers" en el 163 Upper Whitecross Street, Clerkenwell el 1832. En 1834 en London's EastEnd, va crear una botiga de preu alts a Stepney al 4 Cable Street. El 1849, per invertir en el comerç per a la

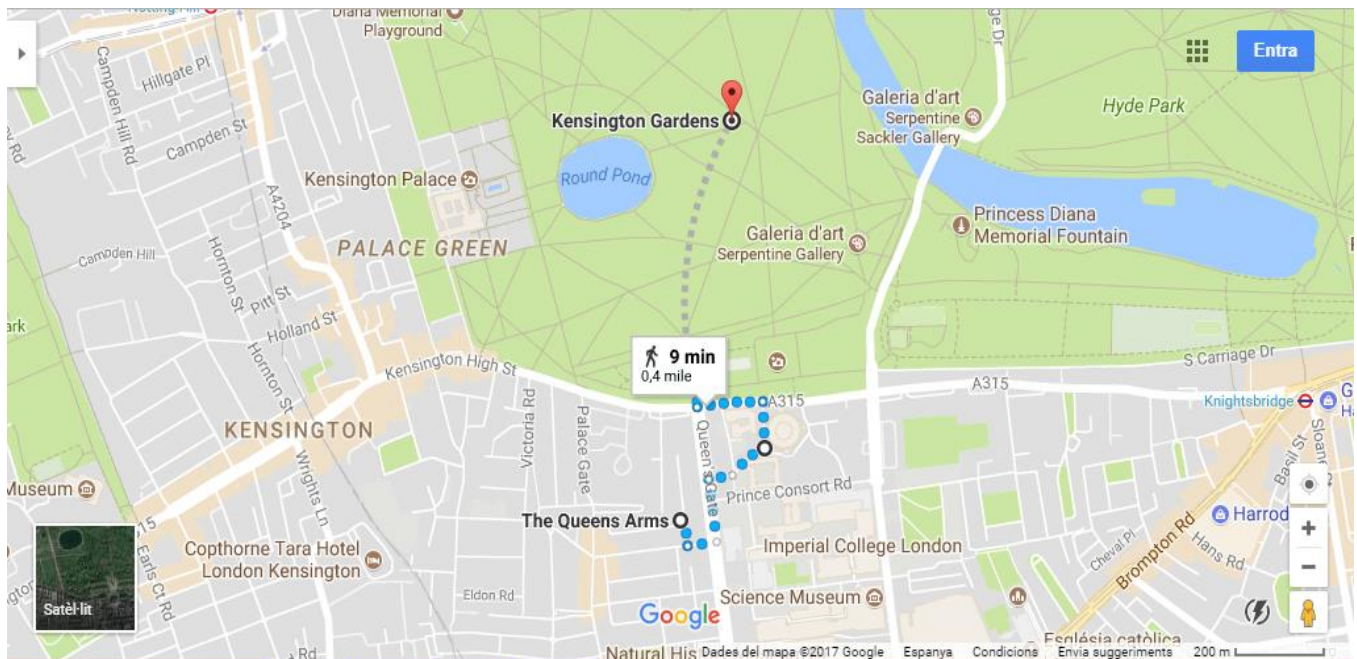
Great Exhibition del 1851 a prop de Hyde Park, va decidir agafar una petita botiga en el districte de Brompton, on està ara Harrods. Començant amb dos assistents i un missatger, el fill de Harrod va convertir el negoci en una operació de vendre medicines, perfums, papereria, verdures i fruites al preus més baixos; ràpidament es va anar expandint, adquirint edificis i al 1880 eren 100 empleats.

En poc temps, es va construir un nou edifici en el mateix lloc de la botiga i aviat va tenir els millors compradors: artistes, famosos i membres de la British Royal Family. Així es com va obtenir fama nacional i mundial.

Quan hagi acabat de veure les enormes galeries de luxe, caminaré fins al restaurant on soparé, **The Queen's Arms**, que està a 20 minuts.

Havent sopat, em dirigiré al Kensington Gardens. De camí a aquest, passaré per Royal Albert Hall.

Royal Albert Hall és una sala de concerts inaugurada el 1871, dedicada al príncep consort de la reina Victòria d'Anglaterra, el príncep Albert. S'hi troba l'orgue més gran del Regne Unit, i és la seu dels concerts patrocinats per la BBC. El teatre ofereix concerts de música clàssica, ballet, concerts de rock, conferències i recitals de poesia, entre altres activitats. Els arquitectes d'aquest edifici van ser Francis Fowke i Henry Young Darracott Scott, inspirats en els antics amfiteatres i amb una capacitat de 9.000 espectadors.

Kensington Gardens, eren abans els jardins privats del palau de Kensington, és un dels parcs reials de Londres. El parc fa 1,1 km². Aquest parc és cèlebre en la cultura dels joves col·legials britànics ja que serveix de marc al llibre de J.M. Barrie: "Peter Pan in Kensington Gardens", una introducció a les aventures d'aquest personatge.

Originalment va ser un espai dels Reis Britànics, que formaven part del Hyde Park, un terreny de caça per al rei Enric VIII; però el 1689, els nous reis Guillem III i Maria II, van decidir crear un parc diferent, van comprar la resta de Hyde Park i va encarregar a Christopher Wren construir una residència de maons

vermells, el Palau de Kensington, i van crear un jardí amb estil holandès, per a que Guillem III, originari d'Holanda, es sentís com a casa.

El 1702 quan la germana de Maria II, Anna, va accedir al tron va canviar el jardí d'estil holandès per un d'estil anglès, i va ser quan va afegir-hi l'Orangerie al costat del palau.

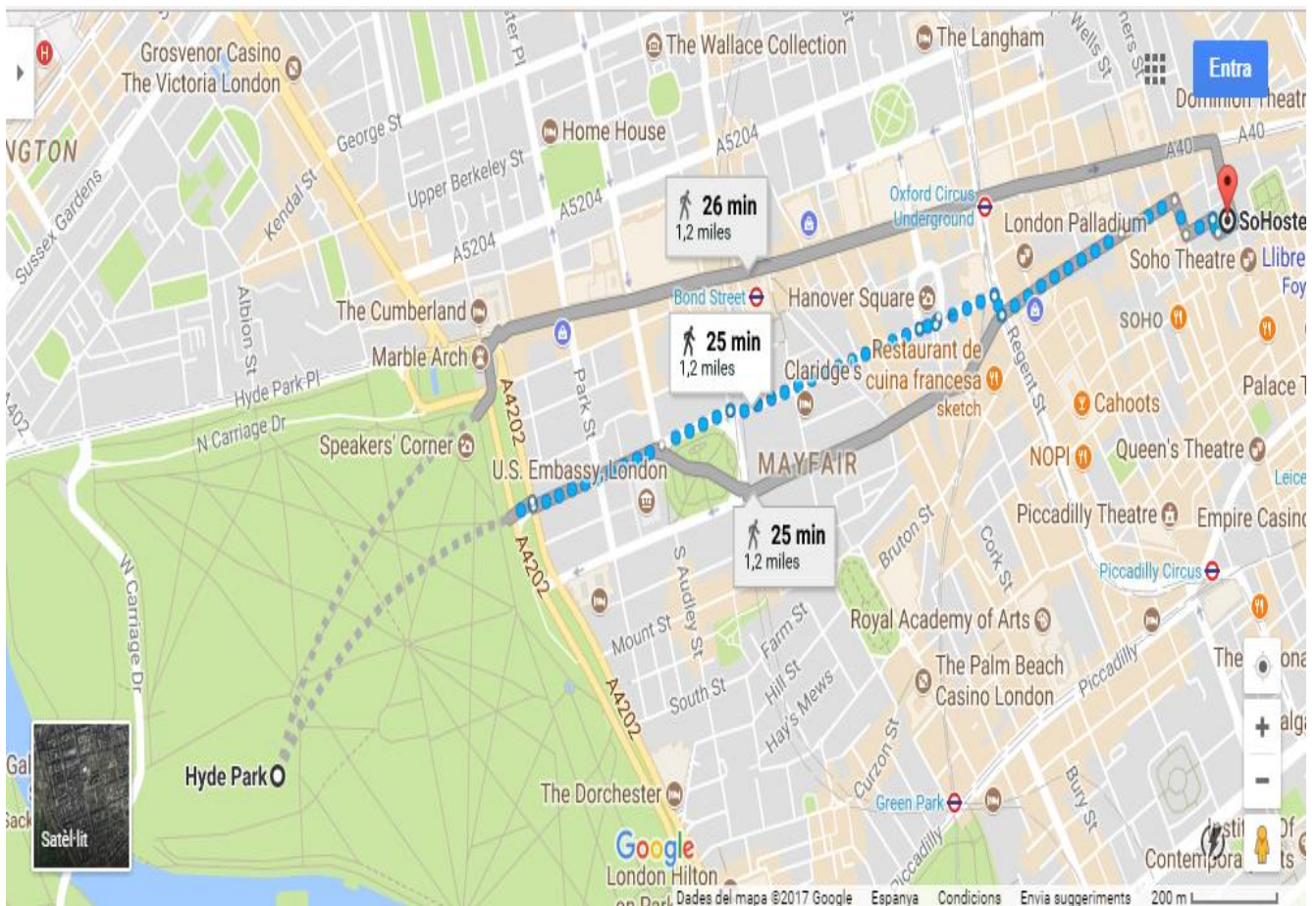
Els canvis més importants van ser el 1728 quan la reina Carolina, esposa del rei Jordi II, va començar a transformar els jardins en un parc, el d'avui en dia. Lo nou del parc va ser el Round Pond, una bassa artificial octogonal amb unes fileres d'arbres com els radis d'una roda de bicicleta; cada filera deixa veure una vista diferent del Palau de Kensington i del temple de la Reina, un pavelló d'estiu construït per a la Reina. També van posar un curs d'aigua del Westbourne per crear un llac artificial: "Long Water", que és la frontera entre els parcs de Kensington i Hyde Park. Finalment aquests ja eren de caràcter públic. Actualment, hi ha altres edificis públics com l'Albert Memorial, l'estàtua de Peter Pan, la galeria d'art Serpentine Gallery i el monument a John Hanning Speke.

Després de veure el Kensington Gardens, caminaré fins a Hyde Park, on estaré passejant fins que siguin ben bé les 23:00 hores.

Hyde Park és un dels parcs més grans de Londres, també és un dels vuit parcs reial. Té una longitud de més de dos quilòmetres, prop d'un d'amplada i la seva superfície és de 1,4 km². La parc més antiga és la que pertanyia al casal d'Ebury. El nom prové de la unitat que s'utilitzava per calcular la superfície fertilitzada de sòl durant l'Edat Mitjana: "hide".

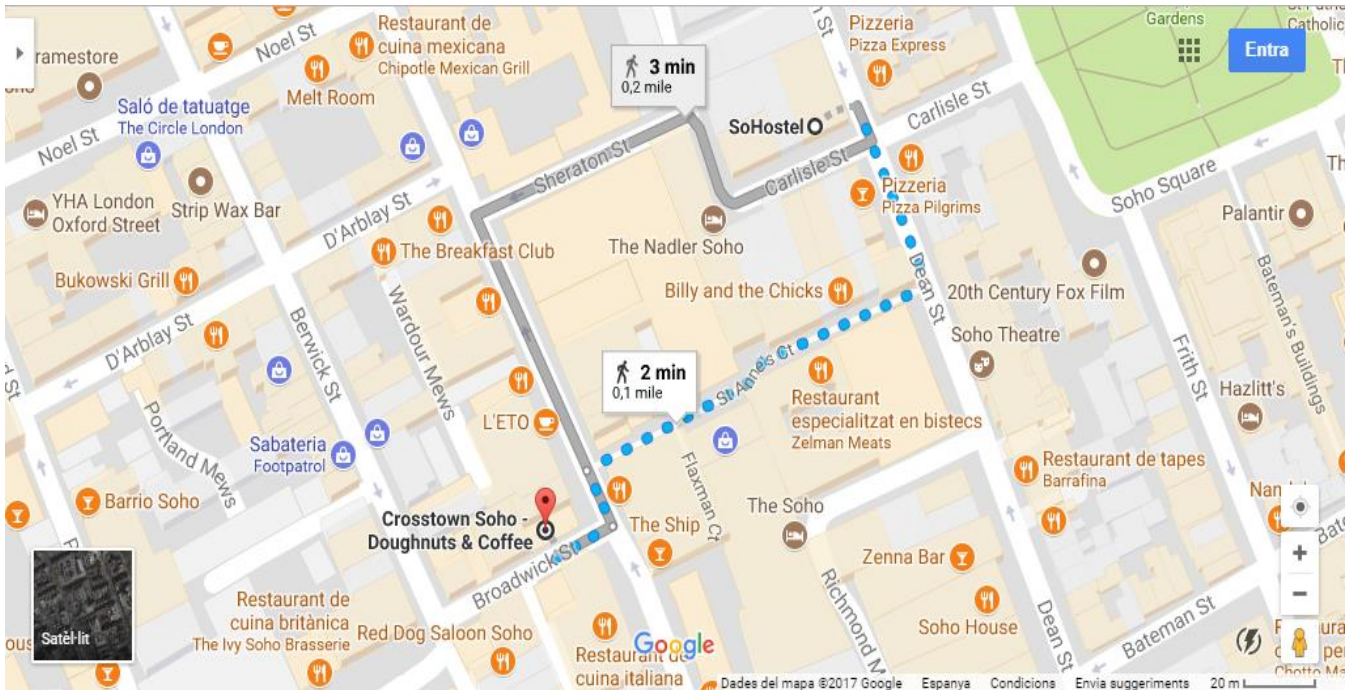
El 1536, Henry VIII va agafar el terrenys als frares de l'abadia de Westminster. Un gran part del parc va ser dissenyada per Decimus Burton als anys 1820. Hyde Park va ser l'emplaçament original del Crystal Palace, dissenyat per Joseph Paxton per a l'Exposició Universal de 1851. Aquí també s'han acollit un munt de concerts de tot tipus d'estils.

Després d'estar passejant pel parc, tornaré caminant a l'alberg.

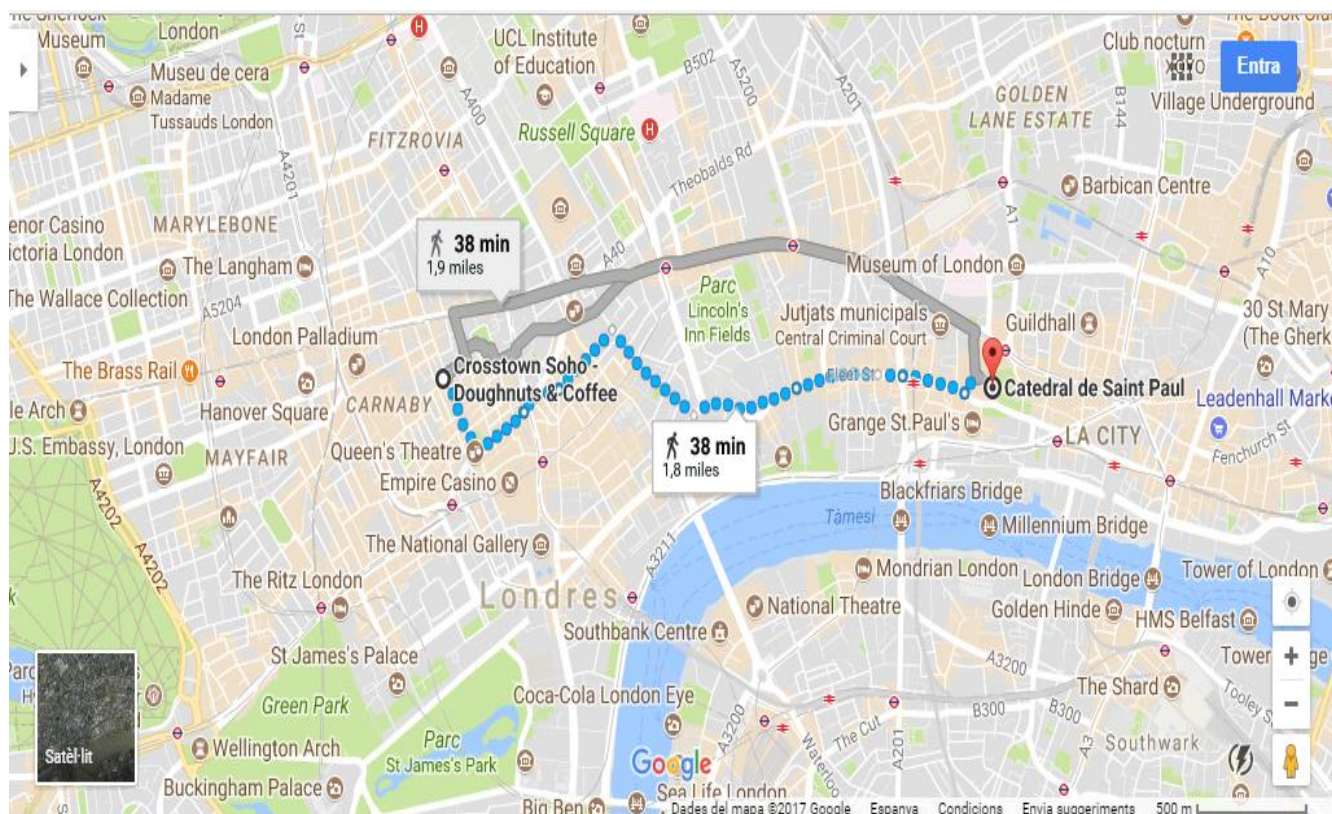
Segon dia 21 de juny

Per començar el dia, aniré a esmorzar a les 8:00 hores a una cafeteria de donuts, **Crosstown Soho, Doughnuts & Coffee**. Està a 2 minuts caminant de l'alberg.

Després d'esmorzar, caminaré fins a St Paul's Cathedral, tardaré 38 minuts, i el visitaré.

La Catedral de Sant Pau va ser construïda entre el 1675 i 1710. El lloc que ocupa, hi havia la primera església saxona de fusta el 604. Va ser renovada als anys 675, 962 i 1087. Després de la reforma, la catedral va caure en oblit fins que Inigo Jones va començar-ne la restauració el 1633, afegint l'estil classicista. Però, l'església es va cremar en el gran incendi del 1666 i va ser reconstruïda per Christopher Wren amb un estil barroc. Va sobreviure la Segona Guerra Mundial i ha estat escenari d'esdeveniments com la cerimònia de matrimonis reial, com el casament del príncep Carles amb la princesa Diana, i els funerals d'herois nacional, com Winston Churchill.

Quan hagi visitat la Catedral, aniré fins a la Torre de Londres, on faré una visita amb audioguia. Tardaré 21 minuts en arribar-hi.

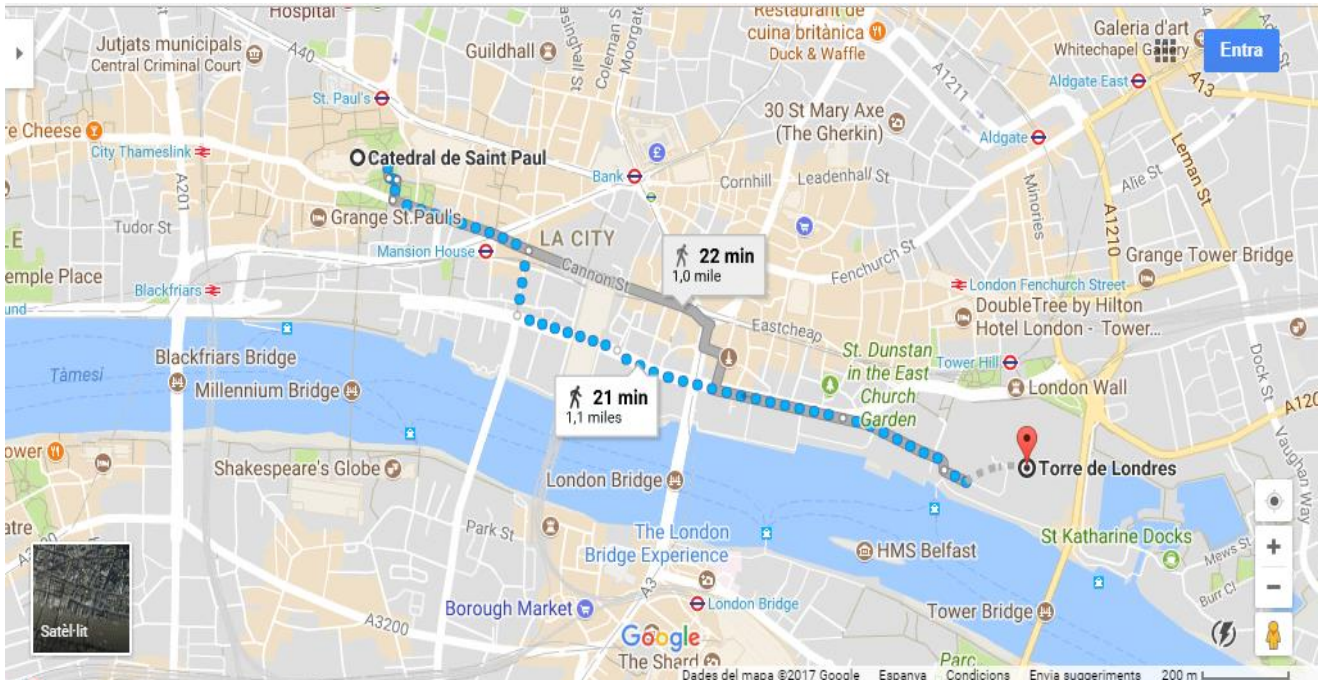
El Palau Reial i Fortalesa de Sa Majestat La Torre de Londres o Torre de Londres (Tower of London) és un castell històric situat prop del riu Tàmesi. Es troba dins del districte de Tower Hamlets. Es va funda cap a finals del 1066. La Torre Blanca, com s'anomena al castell sencer, va ser construït per Guillem el Conqueridor en 1078, convertint-se en símbol d'opressió per part de l'elit governant. Des de més o menys 1100, el castell s'utilitzava com a presó.

La Torre és un complex de diversos edificis situats dins de dos anells de murs defensius i un fossat; sota el mandat de Ricard Cor de Lleó, Enric III i Eduard I en els segles XII i XIII es van ampliar diverses fases. Ha tingut diverses funcions com armeria, tresoreria, casa de feres, Reial Casa de la Moneda, registres públics i casa de les Joies de la Corona del Regne Unit.

A partir del segle XVI va obtenir la reputació com a lloc de tortura i mort per part dels religiosos, i dels escriptors del segle XIX. També es conegut per l'empresonament i l'execució de càrrecs reials.

Després de les guerres, el castell va ser reparat i reobert al públic. El manteniment d'avui en dia va càrrec de la institució Historic Royal Palace, i va ser declarada Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO en el 1988, per ser un fortalesa de l'Edat Mitjana ben conservada i el significat com a centre de poder ininterromput durant molts segles d'història britànica i europea. Actualment, és una atracció turística. Es pot veure a part dels edificis, les Joies de la Corona Britànica, armadures reals i restes de la muralla romana. Cada

tarda els guàrdies participen en la cerimònia de les claus que assegura la Torre durant la nit. Una antiga tradició diu que si els sis corbs que estan a la Torre desapareixen algun dia, es cauria la Torre i també la monarquia.

Després de la visita, passaré pel Tower Bridge per arribar al The Shard, on pujaré fins al mirador. Trigaré 22 minuts.

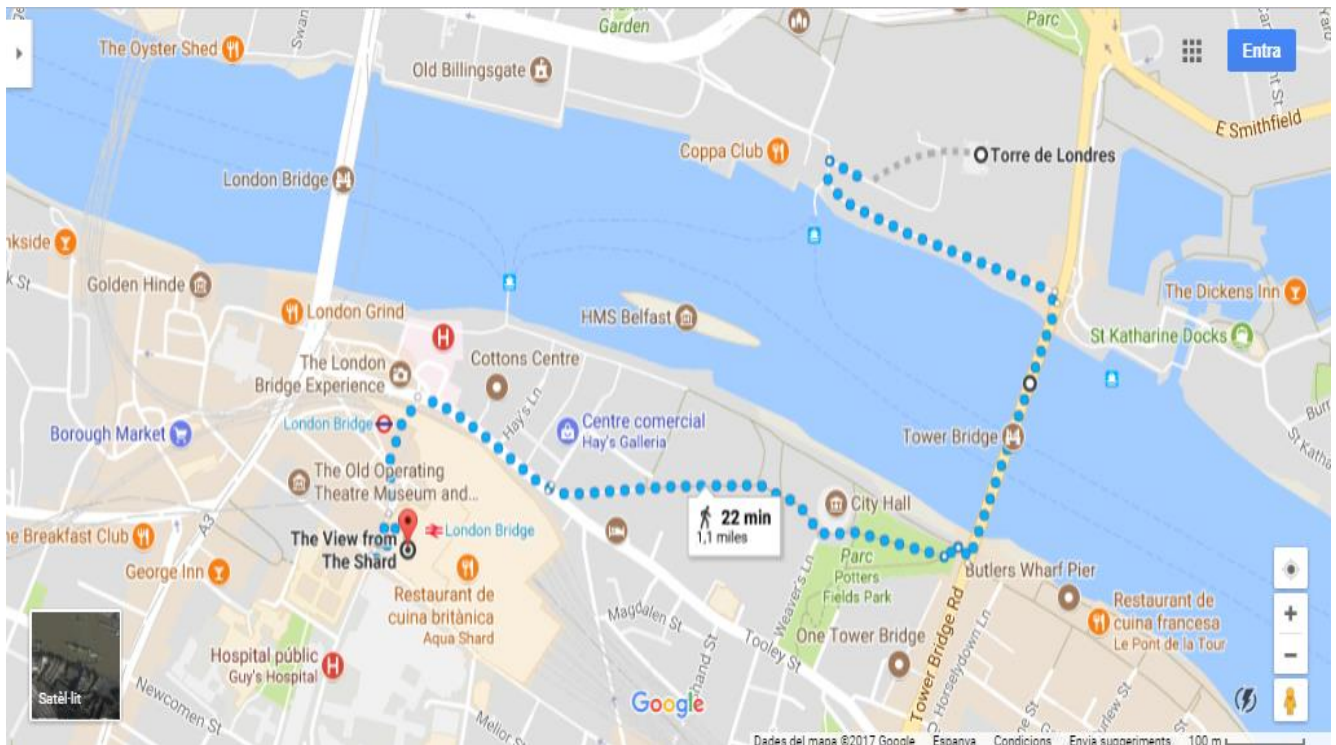
El Tower Bridge o Pont de la Torre és un pont sobre el riu Tàmesi, a prop de la Torre de Londres, d'aquí el seu nom.

El 1884 es va dissenyar el pont per Horace Jones, era un pont bàscula d'uns 244 m de llarg amb dues torres de 65 m d'alçada cadascuna. La llum de 61 m entre les torres està dividida en dues fulles, que 's'aixequen per a permetre el trànsit fluvial, que es poden aixecar en un minut. Abans el mecanisme era hidràulic, però ara és elèctric.

La construcció del pont va començar el 1886 que va durar 8 anys. Es va utilitzar acer per l'estructura de les torres i vies, i es van revestir amb granit de Cornualles i pedra de Portland per a protegir l'estructura i millorar l'aspecte.

L'enginyer va ser Sir John Wolfe Barry que va continuar el projecte després la mort de Jones. Wolfe-Barry va substituir l'estil medieval del disseny original amb una ornamentació victoriana (estil neogòtic). El pont es va obrir el 1894.

El **Shard London Bridge o Shard de Vidre**, és un gratacel de 87 plantes situat al districte de Southwark. La construcció d'aquest edifici va començar el 2009 i va ser acabat i inaugurat el 2012. El mirador, que està en la planta 72, s'anomena Les Vistes del Shard (The View from The Shard) i va ser inaugurat el 2013. Té 309,67 metres d'altura, és l'edifici més alt de la Unió Europea, i la segona estructura més alta del Regne Unit. La torre està revestida de vidre, té 72 pisos habitables, una galeria i un mirador en una plataforma a l'aire lliure. Va ser dissenyat per l'italià Renzo Piano, i desenvolupat per Sellar Property i és propietat de Sellar Property juntament amb l'estat de Qatar.

Després de veure les magnífiques vistes des del mirador, aniré fins al Millennium Bridge. Trigaré uns 14 minuts. De pas veure des de fora el teatre The Globe.

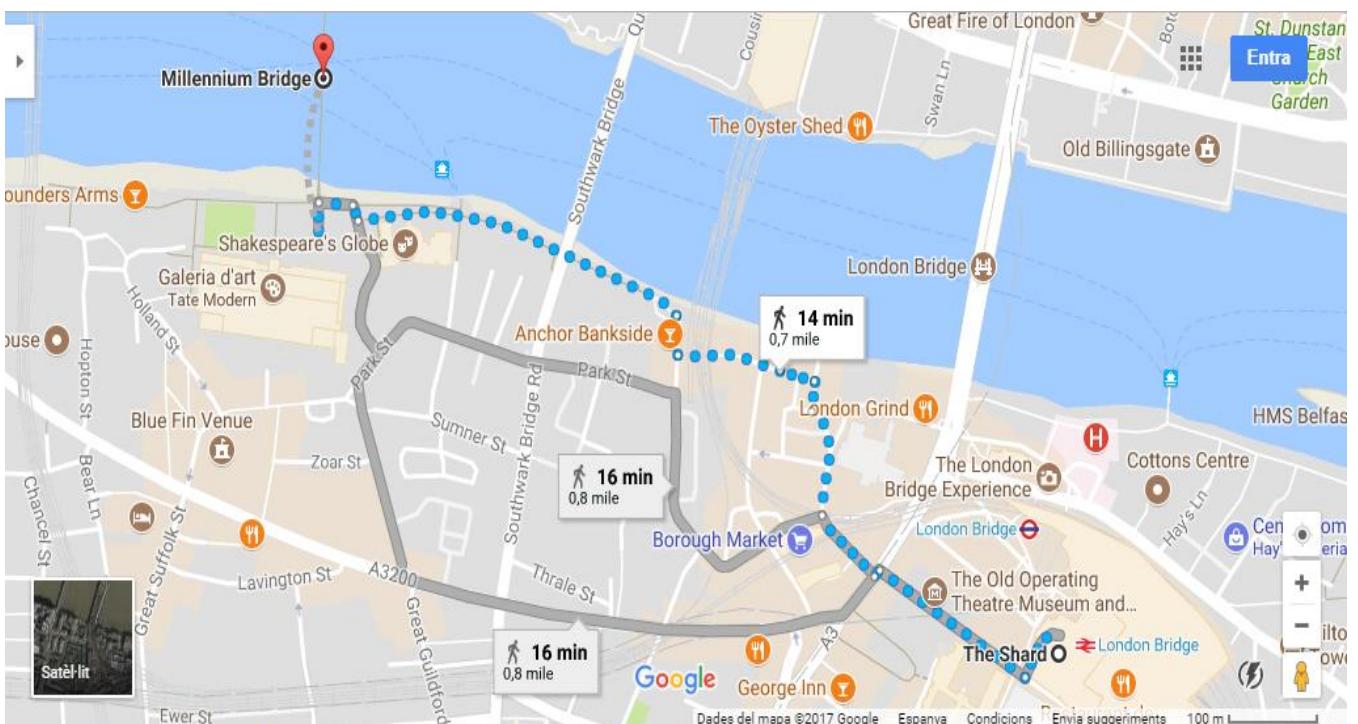
El teatre **The Globe** va ser construït en 1599 per Peter Street, era de 30 metres de diàmetre i es trobava a les afores de la ciutat; mesurava més o menys 13 m d'amplada, 8 m de profunditat i un metre i mig d'alçada.

Per la construcció del teatre es va utilitzar material del desmantellament de The Theatre. Quan va expirar la llicència del teatre (primer de l'època isabelina) James Burbage, el seu amo, va haver de mudar-lo a un altre costat del riu canviant-li el nom. Com tots els teatres de l'època, menys Blackfriars, eren sense sostre; per això, només funcionava quan era estiu per la llum del dia, perquè no plovia tant i pel fred. En aquest teatre va participar William Shakespeare amb algunes de les seves obres. En 1613, un incendi va destruir-lo, però el 1614 va ser reconstruït i enderrocat.

el 1644 pel renascut puritanisme anglès que condemnava les presentacions teatrals de l'època isabelina. El 1997 va tornar a obrir les portes amb el nom de Shakespeare's Globe Theatre. El recinte es troba a 200 m del lloc on es van obrir les portes per primera vegada; igual que l'original només s'exposen obres teatrals per l'estiu.

El Pont del Mil·lenni és un pont penjant, per a vianants i fabricat amb acer, creua el riu Tàmesi unint la zona de Bankside amb City. Va ser el primer que va creuar el Tàmesi després que es construís el Tower Bridge en 1894, és propietat de la Bridge House States, una fundació benèfica que s'encarrega del seu manteniment, i supervisat per la City of London Corporation. Es troba a prop del teatre The Globe, de la Galeria de Bankside, del Tate Modern i de la Catedral de Sant Pau.

El disseny va ser realitzat per Arup, Foster and Partners i per Sir Anthony Caro. El pont té dos plataformes de suport i està fet en tres seccions amb una estructura de 325 m. Es va començar a construir a finals de 1998 i va ser obert el 2000. Per uns errors estructurals i unes vibracions inesperades el dia de la inauguració, es va guanyar el nom de Wobbly Bridge. Després d'unes obres que van durar fins el 2002, es va reobrir.

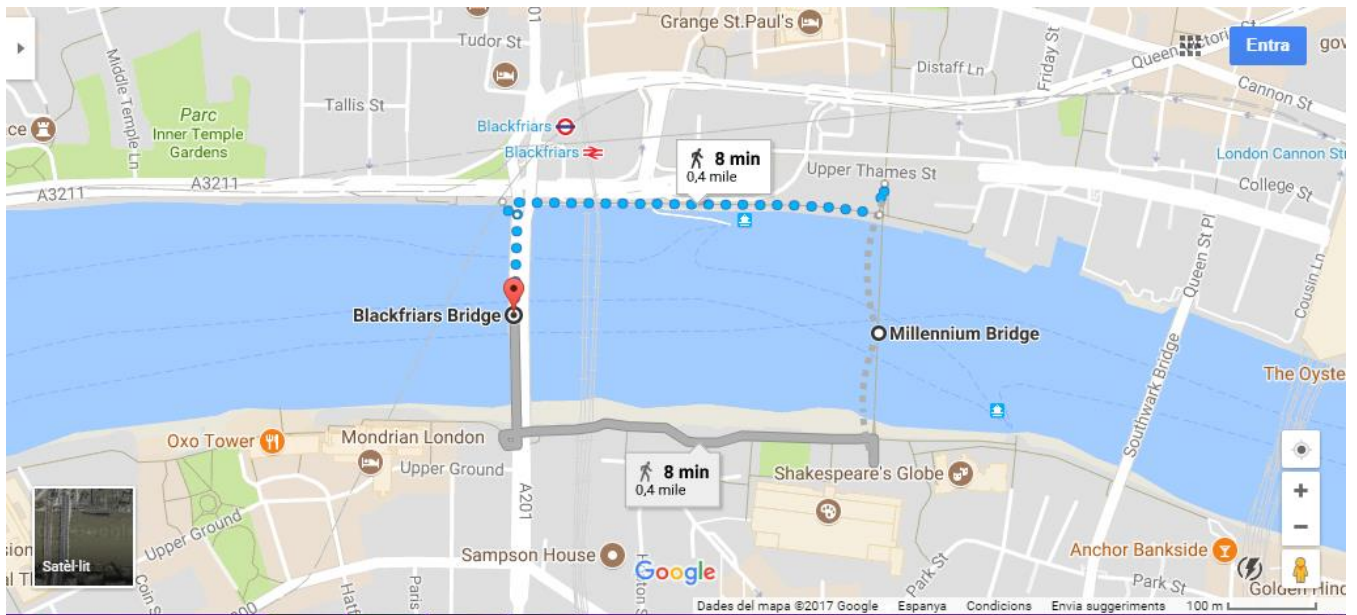

Del Millennium Bridge aniré al Blackfriars Bridge, trigaré 8 minuts.

Blackfriars Bridge és una carretera i tràfic de vianants per sobre el riu Tàmesi, entre el Waterloo Bridge i Blackfriars Railway Bridge. El primer pont en Blackfriars va ser dissenyat per Robert Mylne en estil italià i construït amb nou

arcs de pedra de Portland. Van tardar nou anys en construir-lo, obrint-lo al públic el 1769. Era el tercer pont creuant el riu. Originàriament es deia William Pitt Bridge, una dedicació al Primer Ministre, però finalment se li va canviar el nom per l'actual per el monestir de Blackfriars que estava a prop.

Entre 1833 i 1840 van haver-hi reparacions necessàries per tapar-ho tot un altre cop després de treure la pedra de Portland. Aquest és l'actual pont que va ser obert el 1869 per la Reina Victoria.

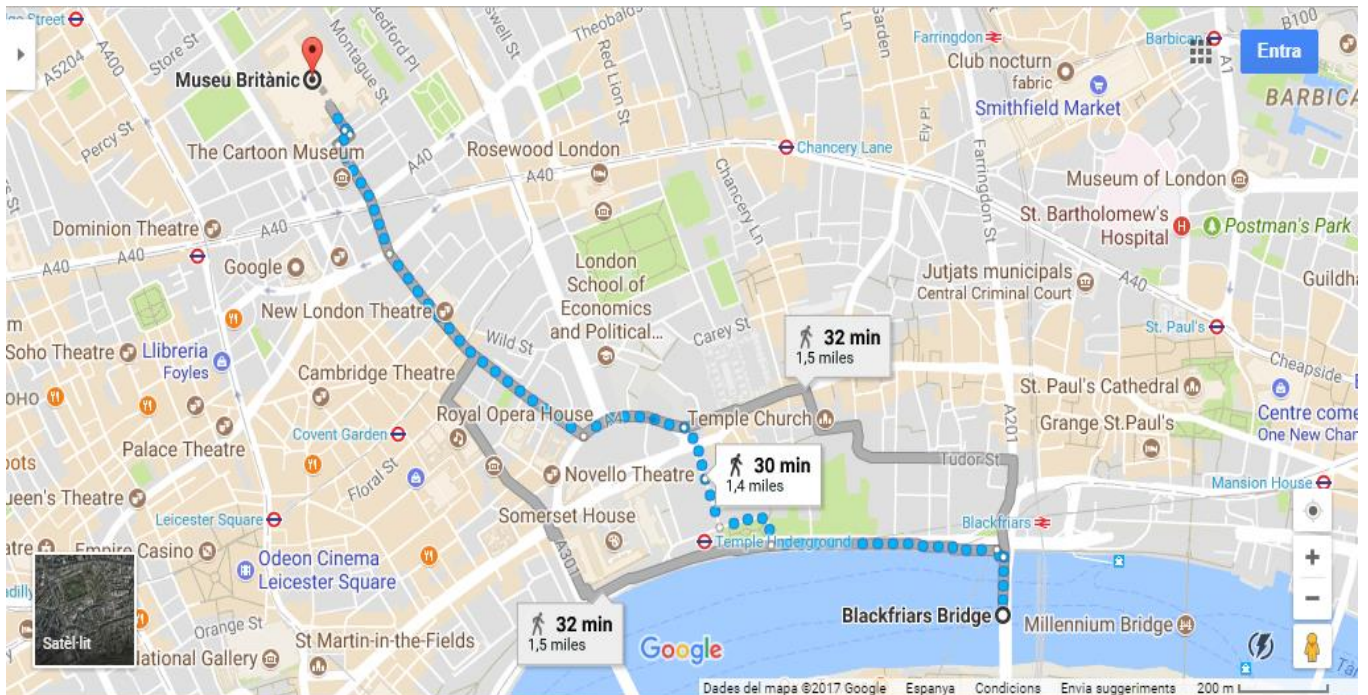

Després d'haver vist el Blackfriars Bridge, caminaré fins al British Museum. Tardaré 30 minuts.

El **Museu Britànic** és el museu més important del Regne Unit i un dels més importants del món sobre història i cultura. Alberga més de set milions d'objectes de tots els continents i de diverses èpoques.

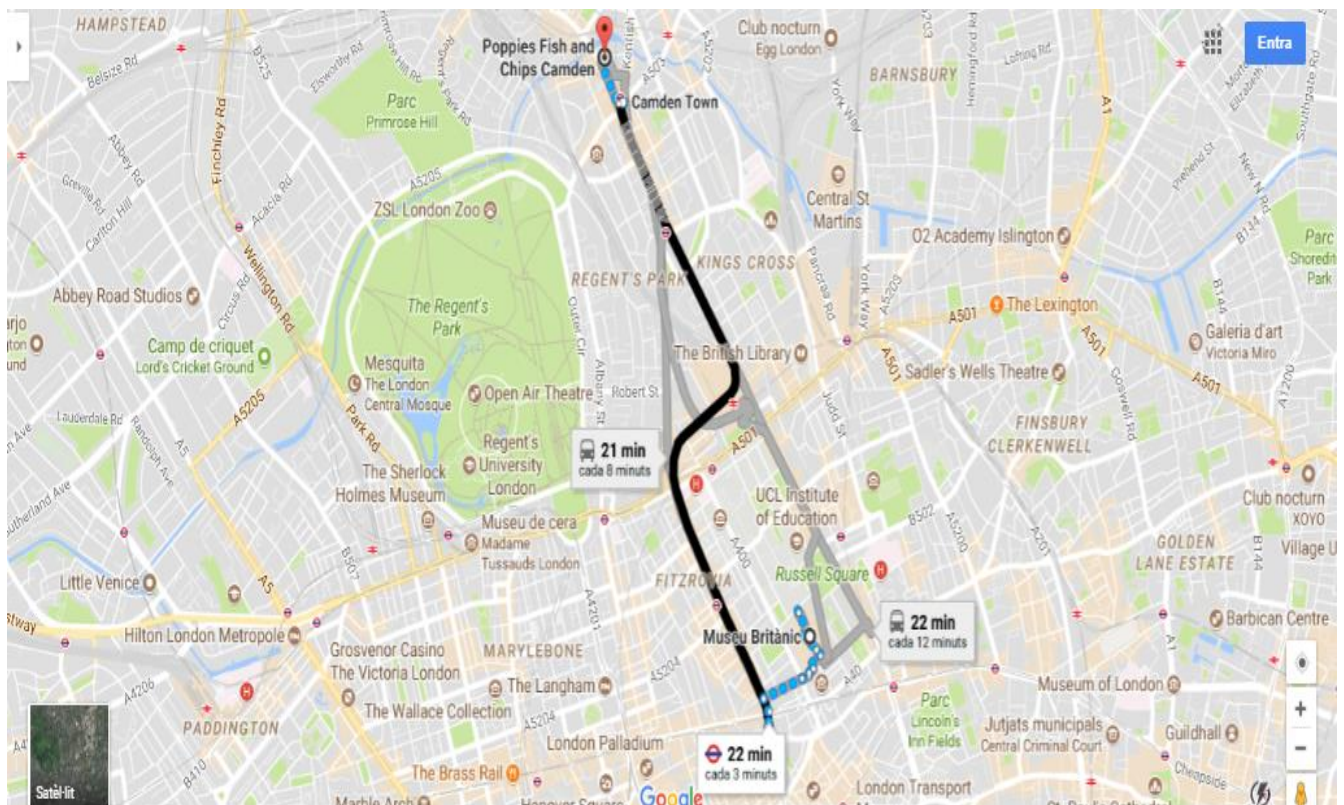
Es va fundar el 1753, inicialment estava basat en col·leccions del físic i científic Hans Sloane. El 1759 es va obrir per primer cop al públic. Abans tenia llibres i manuscrits, que formaven la Biblioteca Britànica, que estava dins del museu; però, més tard, es va canviar la biblioteca a un edifici apartat, al lloc actual.

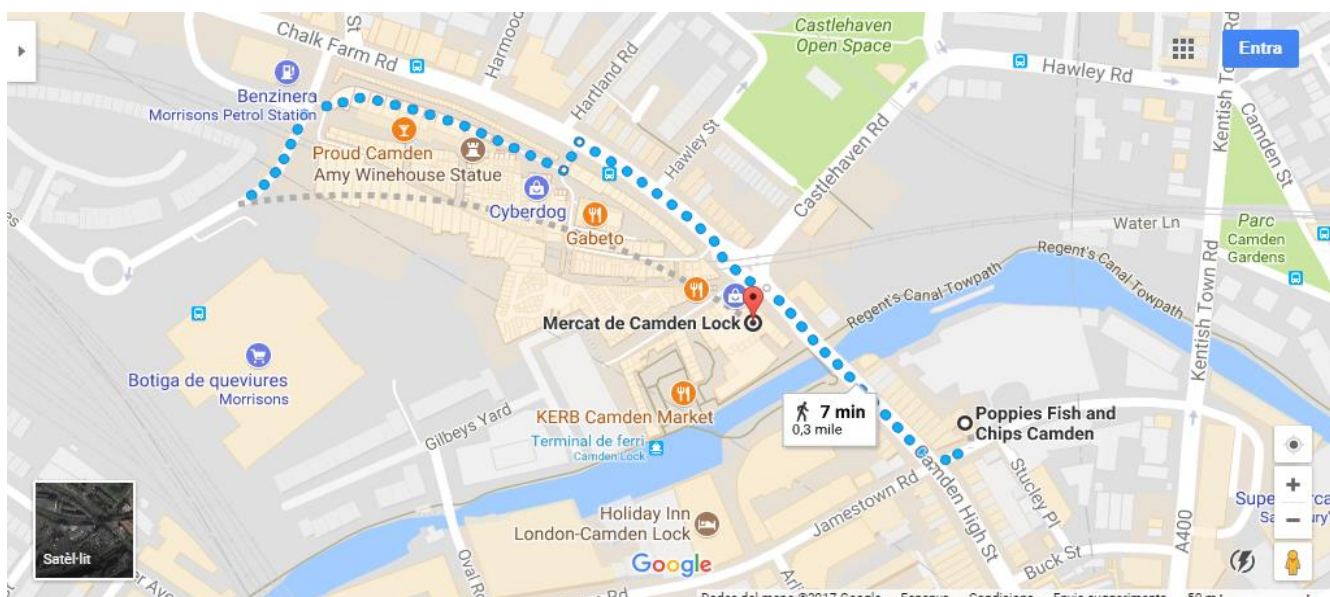
El museu és un cos públic no departamental subvencionat pel Departament de cultura, mitjans de comunicació i esport; l'entrada és gratuïta, encara que algunes exposicions són de pagament. L'actual director del museu és Neil Mcgregor.

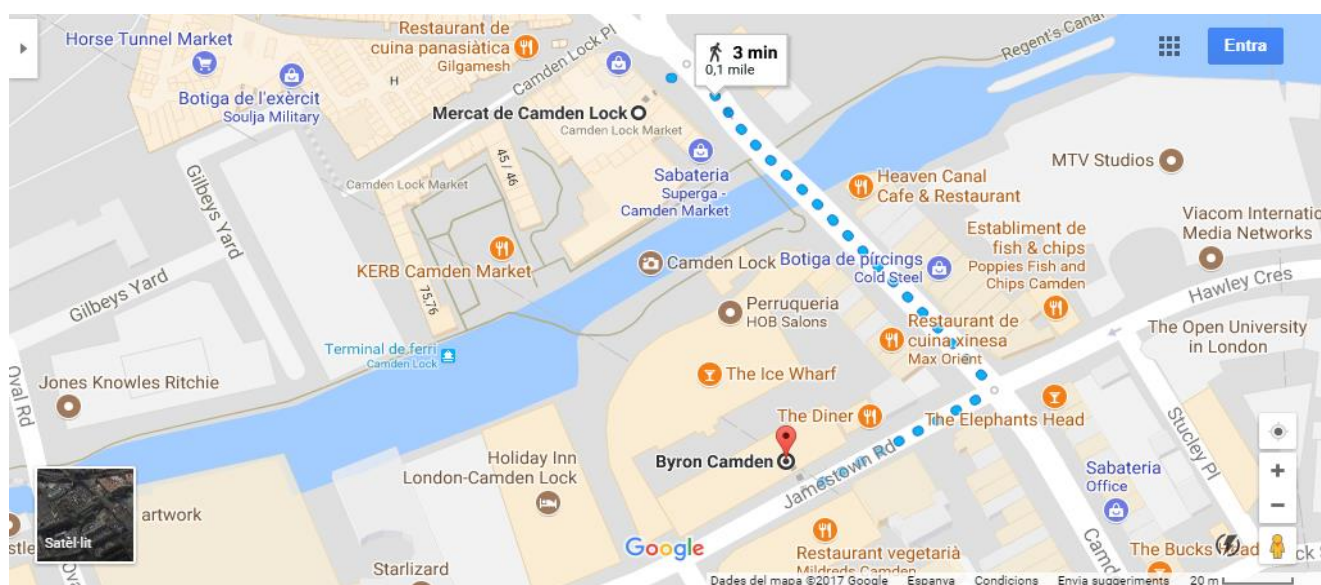
Després de passar-me unes dues hores dins del museu, agafaré el metro, línia Northern, per arribar fins al Camden Market. De camí al mercat, menjaré alguna cosa a **Poppies Fish and Chips**.

El **Mercat de Camden** és un conjunt de sis mercats repartits entre Chalk Farm Road i Camden High Street, al barri de Camden. Fundat el 1975, és un dels mercats més antics d'artesanía de Londres. Té moltes parades ambulants amb menjar, també té molts de restaurants i cafeteries de tot tipus de nacionalitat.

Després d'haver estat passejant pel mercat de Camden, aniré a sopar a **Byron**, un restaurant on fan tot tipus d'hamburgueses, és un dels més coneguts d'aquesta zona.

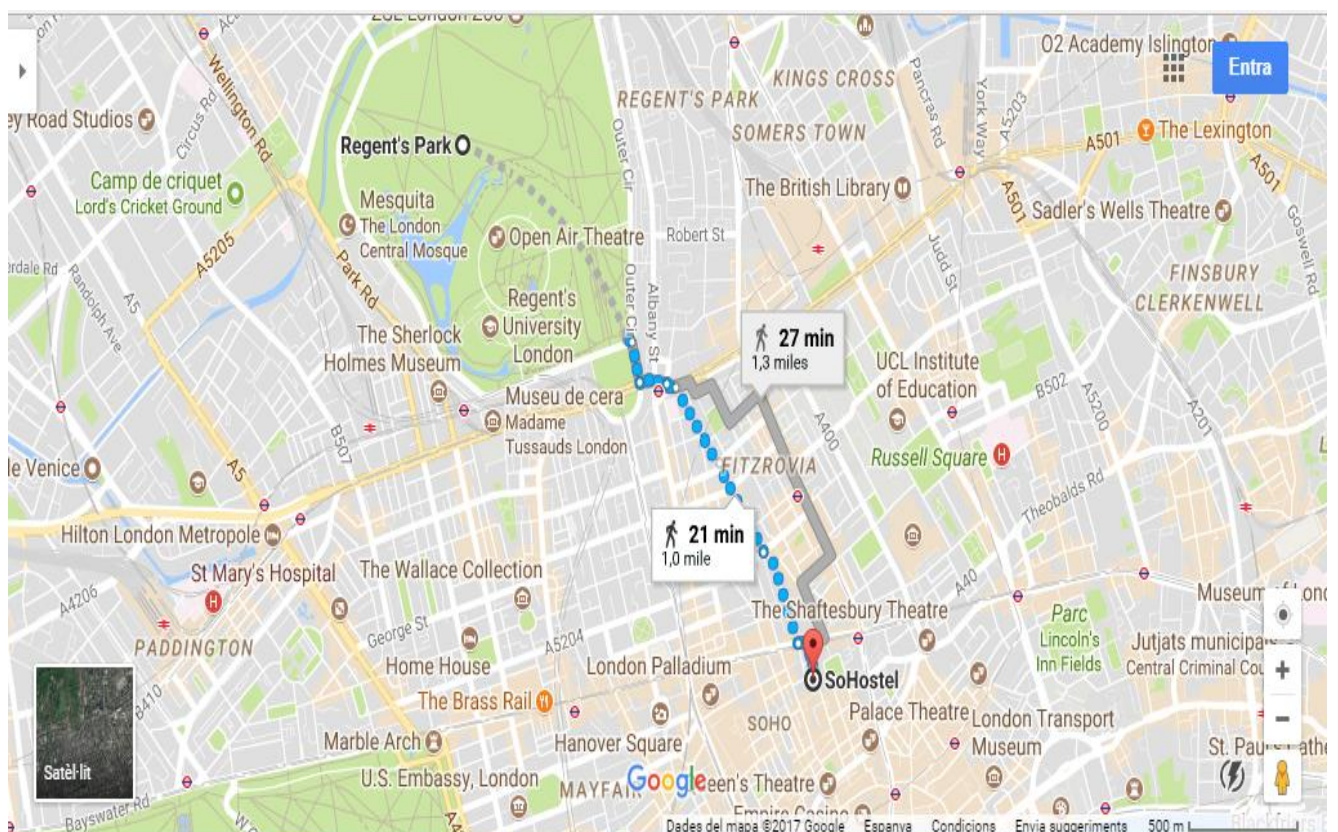
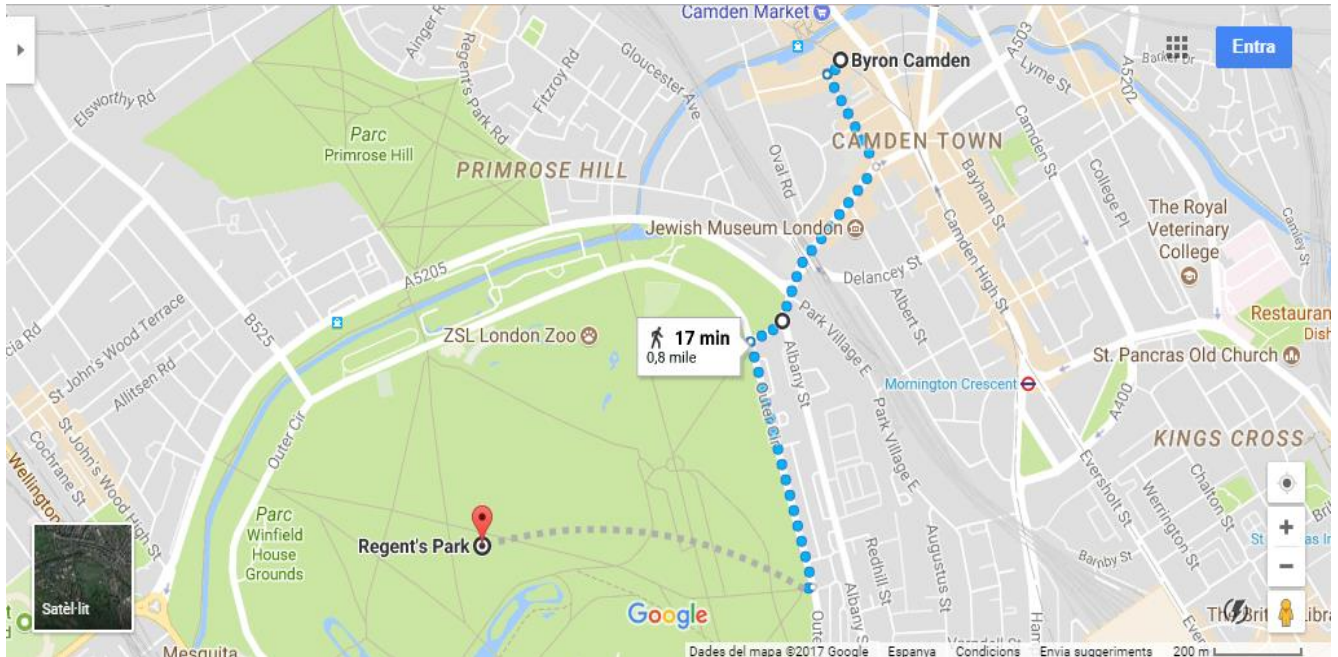

Havent sopat, caminaré fins a The Regent's Park, fins a les 21:00 hores, i seguidament aniré fins l'alberg.

The Regent's Park és un parc reial. Són 2 km² de superfície, hi ha el zoo de Londres (inaugurat el 1828), jardins públics, un llac, lleure nàutic, terrenys d'esport i àrees de jocs pels nens. Es pot distingir els jardins a la italiana, ben estructurats, dels jardins a l'anglesa, més lliures. S'hi troben els jardins de Saint John's Lodge, la residència oficial de l'ambaixador dels EEUU al Regne Unit amb un terreny privat del parc, la mesquita, el Regent's College (també és la seu de la London Business School, l'European Business School, el British American College London i la Webster Graduate School entre d'altres). Al nord

del parc es troba Primrose Hill, és un parc reial que pertany a la Corona, té vistes sobre Westminster i la Ciutat de Londres.

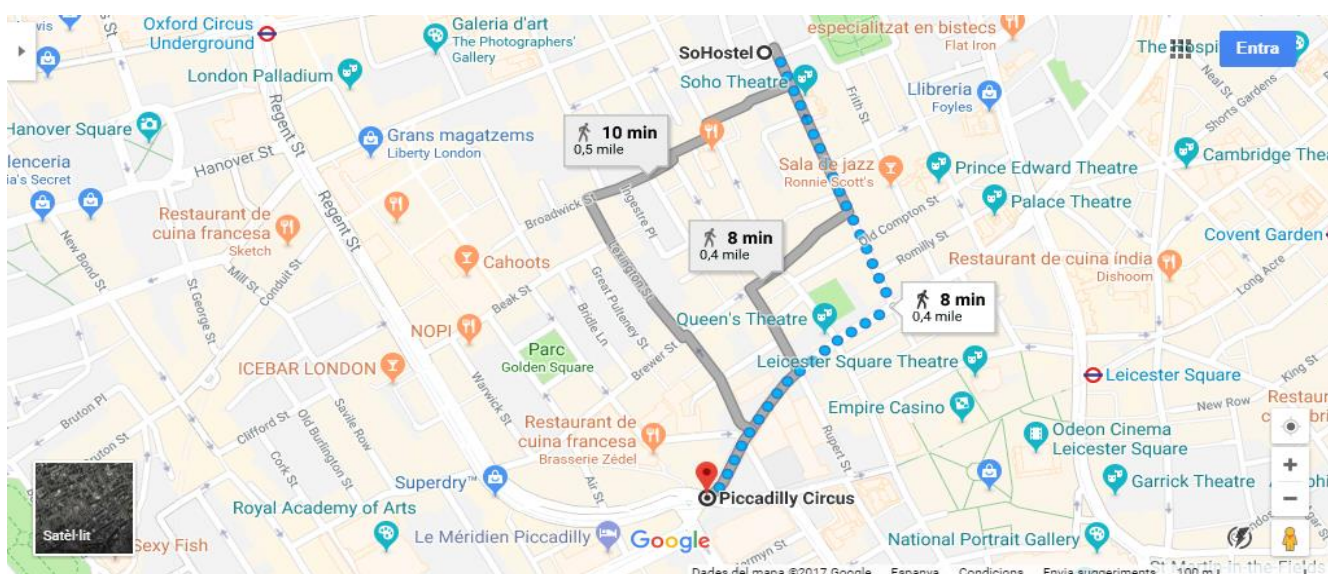
El manteniment el porta la Royal Park Agency amb una contribució dels Consells de Westminster i de Camden. El parc es va obrir per primera vegada al públic el 1845, després de ser abandonat per l'expiració de l'arrendament del terreny el 1811 i l'intent de reconstrucció per part del rei Jordi IV. Els jardins de Queen's Mary van ser creats als anys 30. El 7 de juliol de 2006, el parc va ser el lloc de commemoració dels atemptats del 7 de juliol de 2005 a Londres.

Tercer dia 22 de juny

Després d'esmorzar a l'hostal, aniré cap a Piccadilly Circus.

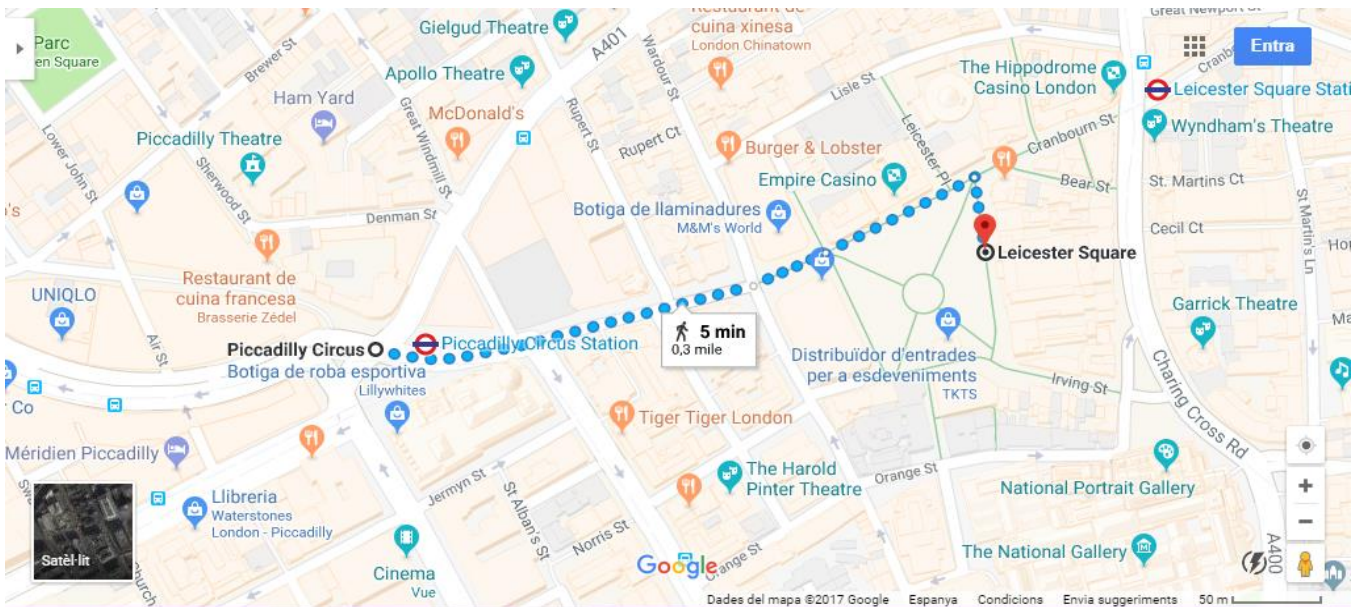
Piccadilly Circus és una famosa plaça que va ser construïda el 1819 per a connectar Regent Street amb el carrer principal de compres, Piccadilly, i avui en dia, connecta amb els teatres de Shaftesbury Avenue i amb the Haymarket, Coventry Street i Glasshouse Street. Està en el cor del West End, i estar entre la zona de compres i entreteniment i la major intersecció de trànsit fa d'aquest lloc un punt important de trobada i una atracció turística en si mateixa. També és conegut per les grans pantalles de vídeo i les tanques publicitàries, la font en memòria de Shaftesbury i l'estàtua de Eros.

Després d'estar passejant per les tendes i fotografiant la plaça, em dirigiré a Leicester Square.

Leicester Square és una plaça peatonal en el barri de West End, s'ubica en una àrea que s'estén per Lisle Street, Charing Cross Road, Orange Street i Whitcomb Street.

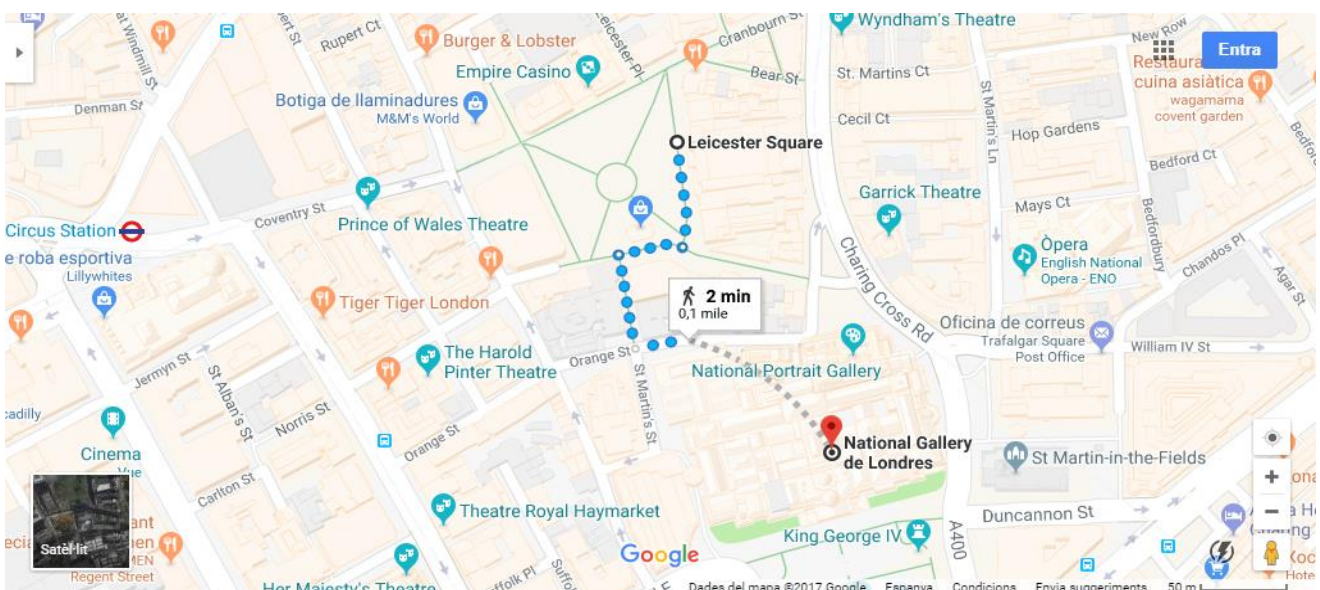
La zona on està avui en dia ubicada aquesta plaça, va ser comprada per Robert Sideney en 1630 i en 1635 va demanar construir un casa per a ell, Leicester House. L'àrea on es trobava la casa impedia que els habitants de St Martins Parish tinguessin dret de pas. Aleshores, Carles I, va ordenar a lord Leicester que mantingues part de la seva terra oberta als vianants. L'àrea va desenvolupar-se prop del 1670. La casa va ser residència del príncep de Gales, Frederick, a finals del segle XVIII, que va ser quan aquest palau va començar a fer-se servir com a lloc per les festes populars. Més tard, es va convertir en un museu nacional de curiositats anomenat Holophusikon però va ser enderrocada entre 1971 i 1972. Avui en dia, encara és el cor de les activitats d'oci de West End juntament amb Piccadilly Circus.

Seguidament, aniré al National Gallery, on veure pintures europees de moltes èpoques.

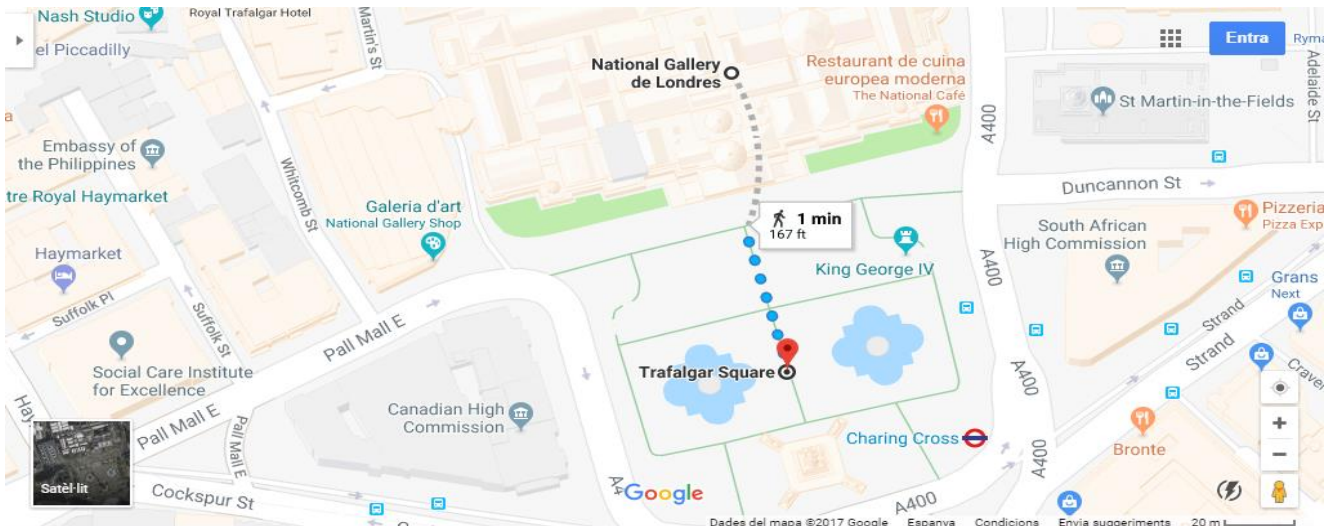
La Galeria Nacional és un museu d'art. Exhibeix pintura europea del 1250 al 1900. La col·lecció permanent consta de 2300 pintures i pertany a l'estat britànic, per això l'entrada és pública i només s'ha de pagar a determinades exposicions especials. S'ha convertit en una galeria d'art coneguda internacionalment des de la seva fundació en el 1824. Va ser formada pels seus primers directors i per donacions privades.

Destaca per exhibir obres mestres de tota la història de l'art occidental; es pot admirar l'evolució dels estils durant tota la nostra història, des del Renaixement fins al postimpressionisme. Ha rebut moltes condecoracions en reconeixement a la tasca de protecció del patrimoni.

Després, caminaré fins a Trafalgar Square, una de les places més conegudes de la ciutat.

Trafalgar Square és una plaça construïda per a commemorar la Batalla de Trafalgar en la qual l'armada britànica va vèncer les tropes de Napoleó i Espanya davant les costes d'aquesta última. El nom originari era Plaça de Guillem IV, però George Ledwell Taylor va suggerir canviar el nom. El rei Jordi IV va encarregar a John Nash a la urbanització d'aquesta àrea. L'arquitectura que es veu ara és de Charles Barry acabada el 1845.

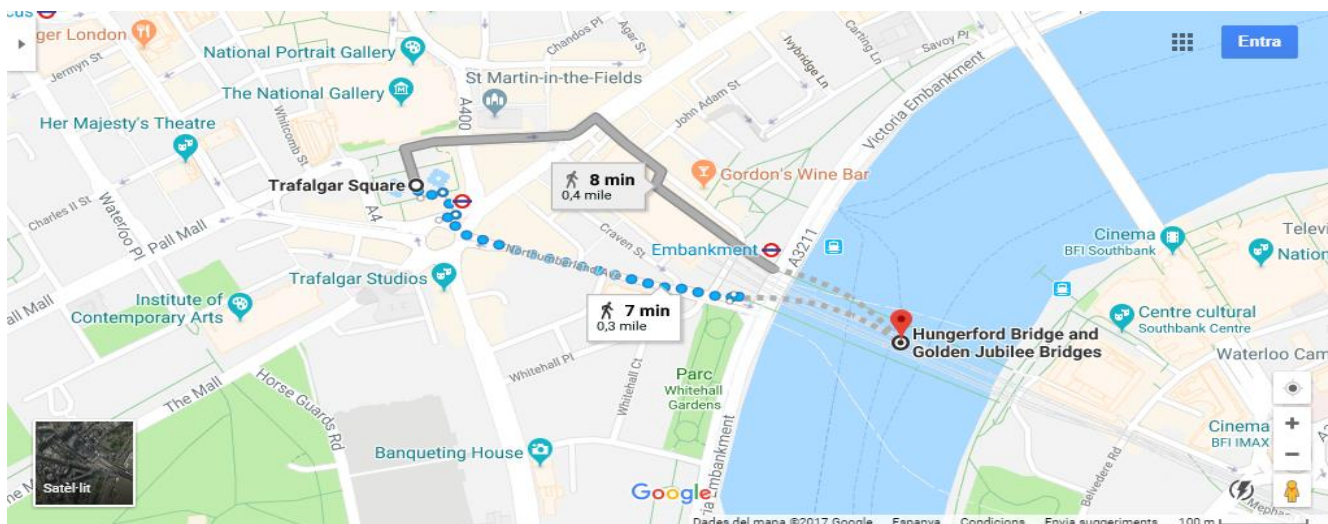

Seguidament, per arribar al lloc on dinaré, creuaré els ponts de Hungerford Bridge i Golden Jubilee Bridges.

El **Hungerford Bridge** està situat entre el Waterloo Bridge i el Westminster Bridge, també és conegut com a Charing Cross Bridge; hi ha una via del tren i un pont per a vianants que comparteixen el Foundation piers, anomenats **Golden Jubilee Bridges**.

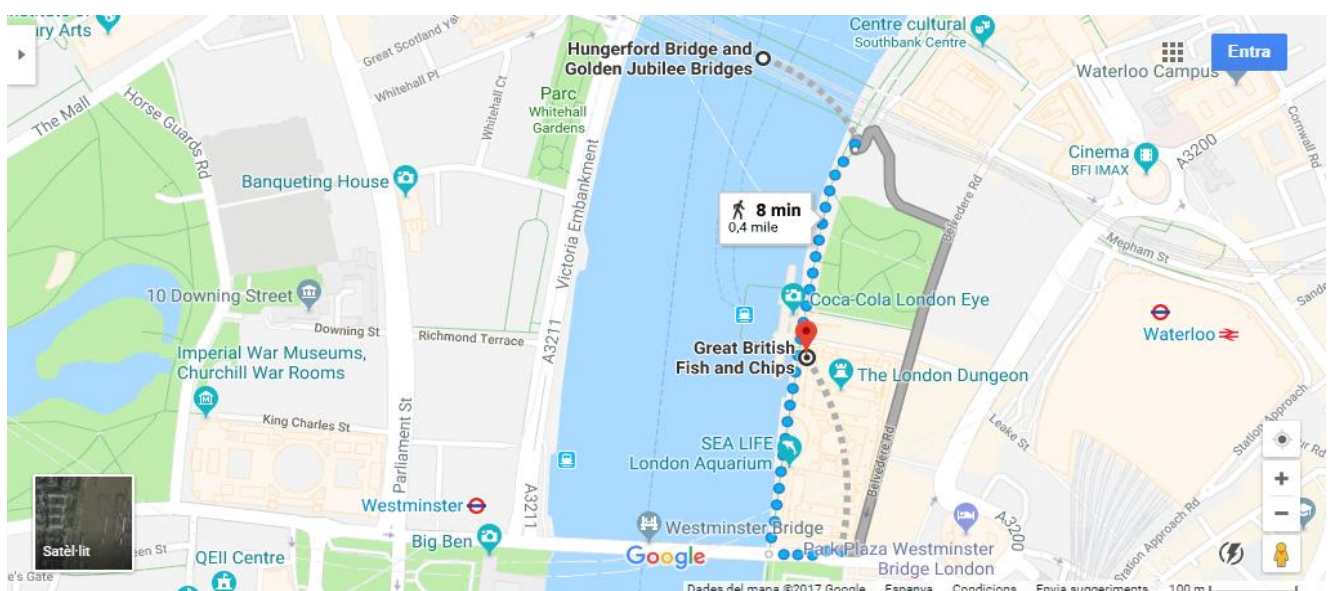
El primer pont de Hungerford Bridge va ser dissenyat per Brunel i va ser obert el 1845, i es va anomenar així perquè creuava des del South Bank fins al Hungerford Market. El 1864, després de ser comprada per una companyia de trens, va ser reobert fet de ferro, dissenyat per Sir John Hawkshaw. Més tard, es van afegir a cada costat llocs per a que els caminants i poguessin passar.

El 1996 es va fer una competició per establir un nou disseny i una nova estructura.

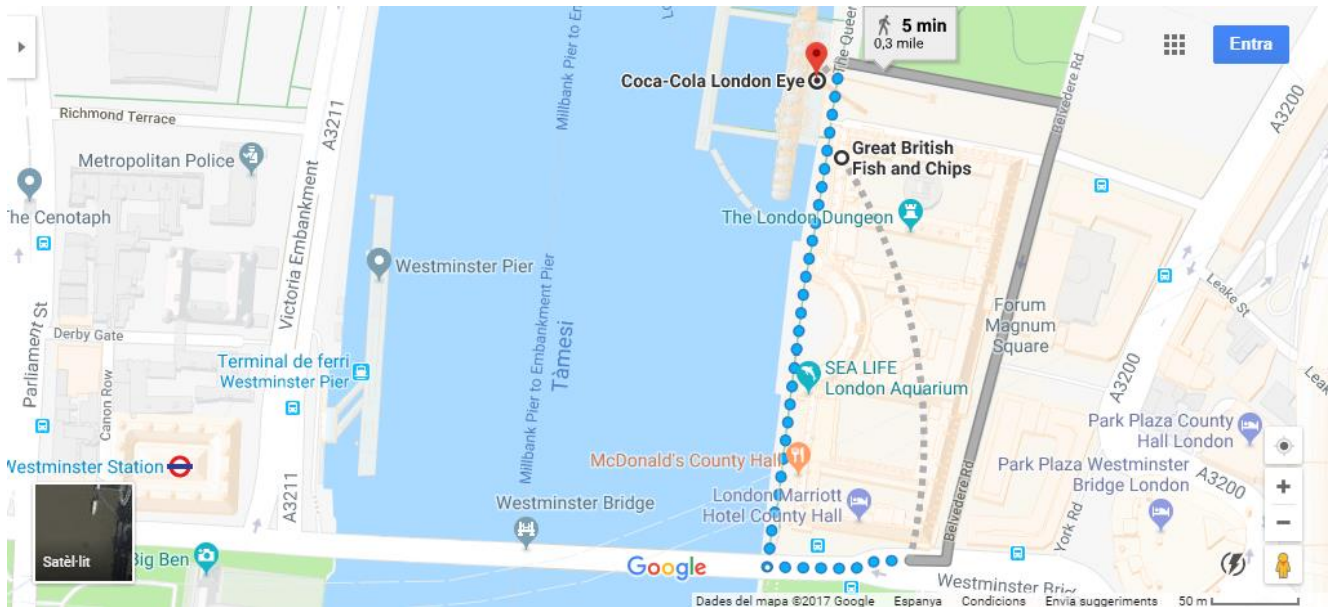
Després d'estar passejant per aquest magnífic pont, caminaré fins al restaurant on dinaré, el Great British Fish and Chips, al costat del London Eye.

Great British Fish and Chips és un restaurant on serveixen fish and chips i una gran varietat de deliciosos i dolços menjars amb una gran varietat de begudes.

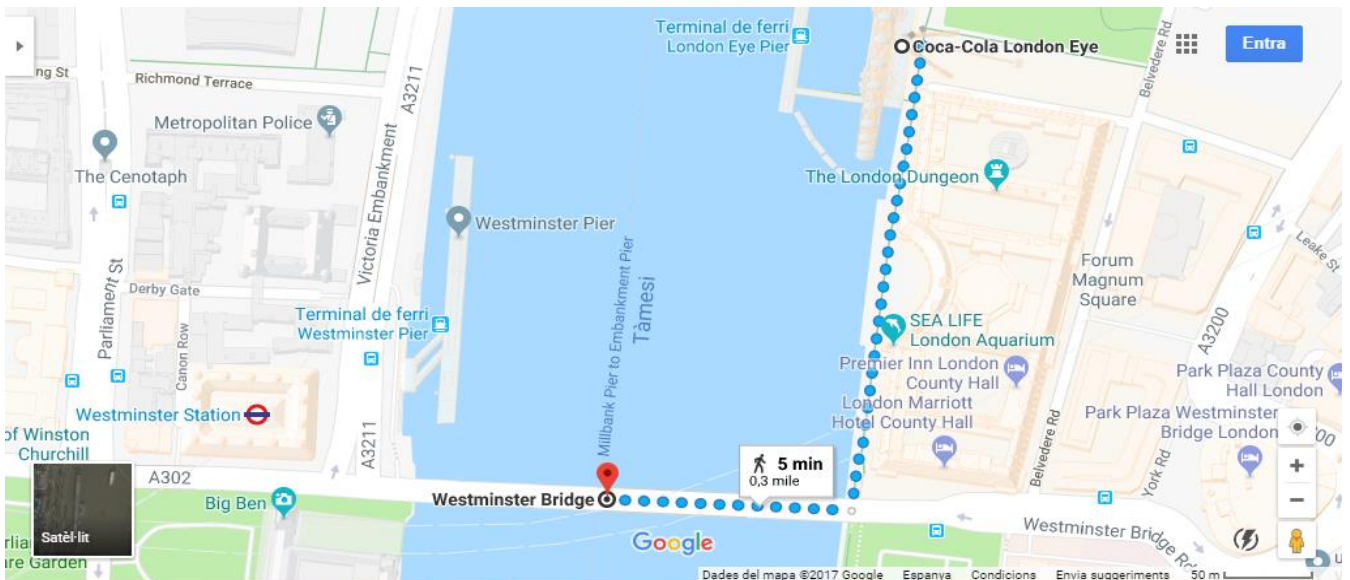
Quan hagi dinat, em dirigiré a fer cua per pujar-me al London Eye, des d'on podré observar tota la ciutat.

London Eye o **Millenium Wheel** és una de les majors atraccions i miradors del món i d'Anglaterra des de la seva construcció en 1999. Va ser la roda de fira més gran del món fins a l'obertura de l'Estel de Nanchang. Té 135m d'alçada, 32 capsules i dura 30 minuts a fer la volta sencera. Va ser dissenyada per David Marks, Julia Barfield, Malcolm Cook, Mark Sparrowhawk, Steven Chilton i Nic Bailey. Va ser inaugurat pel primer ministre Tony Blair el 31 de desembre del 1999, però aquest no va ser obert fins el març de 2000 per culpa de uns problemes tècnics.

Havent passat els 30 minuts de volta d'aquesta magnífica roda, aniré fins al Westminster Bridge.

Westminster Bridge és un pont que uneix Westminster i Lambeth. El primer pont de pedra de Westminster va ser construït entre 1738 i 1750. El segon es va construir per creuar el riu. El pont actual va ser dissenyat per Thomas Page i es va inaugurar el 1862. Mesura 76,2 metres de longitud, una amplada de 26 metres i compta de 7 arcs de metall amb detalls gòtics de l'arquitecte del Palau de Westminster, Charles Barry. El color del pont contrasta amb el color vermell del Pont de Mabeth que és vermell, això fa referència als seients de la Cambra dels Lords i la Cambra dels Comuns.

Passant pel pont de Westminster, aniré passejant per veure el Big Ben i el Palau de Westminster.

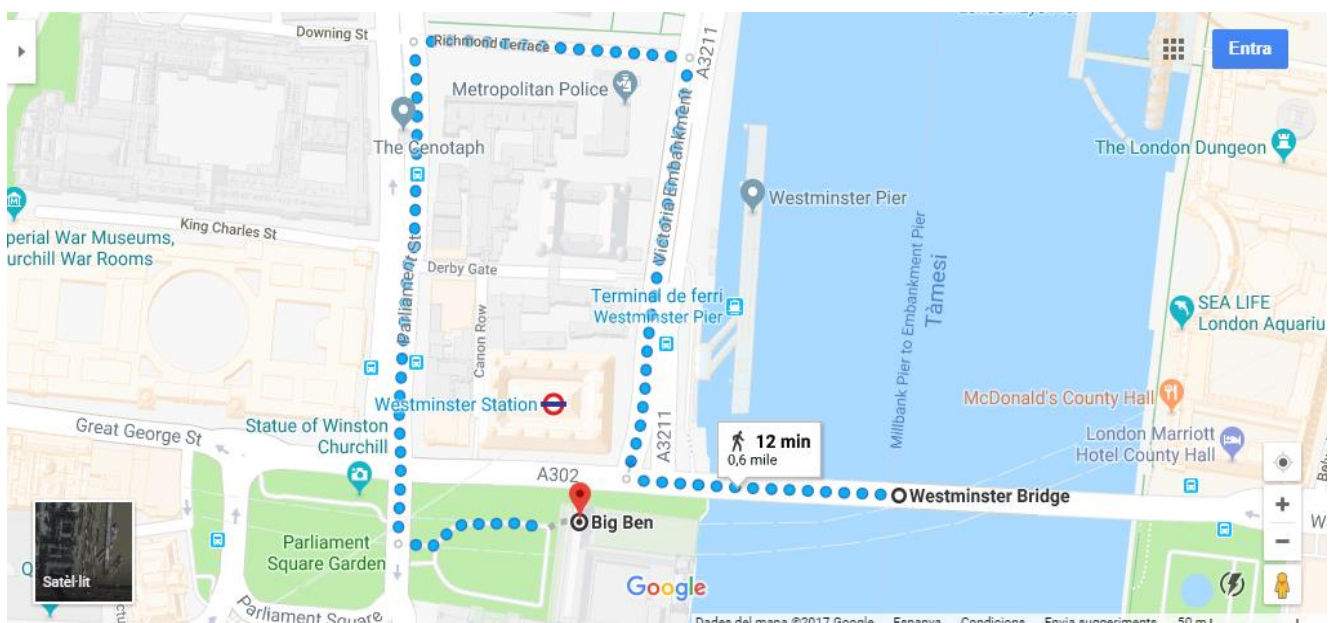
Big Ben és la campana més gran de la Torre del Relotge, renombrada com a Elizabeth Tower per la jubilació de la Reina Elisabeth II del Regne Unit. La torre és un dels símbols icònics de Londres.

Va ser construïda l'any 1858 com a nou edifici dissenyat per Charles Barry, després de la destrucció del palau de Westminster en el 1834. És d'estil gòtic victorià, fa 96 metres d'altura, està revestit amb pedra i una agulla de ferro. El mecanisme del rellotge es va completar en el 1854. Cada lateral del rellotge està dissenyat per Augustus Pugin.

El nom de "Big Ben" era de la campana original fosa el 1856, i es va referir que es la que avui en dia s'utilitza. Aquesta nova va ser muntada el 1858.

El sistema d'escapament de gravetat el va dissenyar Edmund Beckett Denison, que consisteix en un pèndol amb una estrella que gira quan el pèndol bat els segons, el que fa que el pèndol no sigui alterat per fenòmens meteorològics.

El Palau de Westminster va servir com a residència reial, però cap monarca hi ha viscut des del segle XVI. L'estructura és del segle XIX, temps en el qual el palau va ser reconstruït per l'incendi del 1834. Els arquitectes que el van reconstruir van ser Sir Charles Barry i Augustus Pugin. És d'estil neogòtic. Conté més de 1000 habitacions: sales de reunió, biblioteques, menjadors, bars i gimnasos, les més importants són els Salons de la Cambra dels Lord i la Cambra dels Comuns. També s'hi celebren cerimònies d'estat. La part més antiga és el Westminster Hall i el Great Hall, del regnat de Guillem II. El primer Parlament oficial d'Anglaterra es va reunir en el palau el 1295; des de llavors, quasi tots els Parlaments s'han reunit al palau. El palau va ser nomenat el 1987 Patrimoni de la Humanitat.

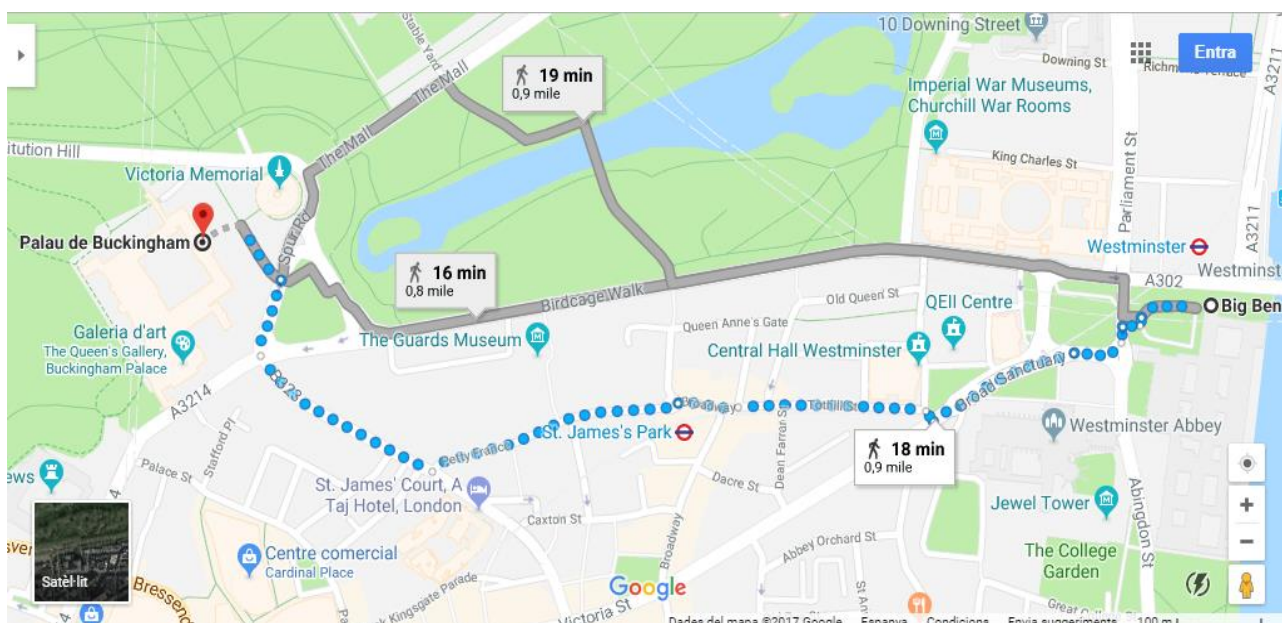

Després de veure el Big Ben i el Palau de Westminster des de fora, em dirigiré al Palau de Buckingham.

El Palau de Buckingham és la residència de la reina Elisabet II i el duc d'Edimburg, també és on es fan les activitats oficials de la Família Reial britànica.

Les Cambres d'Estats són el nucli de la zona oficial i de treball del Palau, utilitzades per la Reina i altres membres de la família com a despatxos i cambres de recepcions. El pati s'utilitza per el canvi de guàrdia, una cerimònia que s'ha fet coneguda.

La primera construcció on es troba ara el palau va ser el 1633 per Lord Goring,, però la casa que és el nucli original del palau va ser construïda pel Duc de Buckingham. A partir del 1837 el palau es va convertir en la residència de la família anglesa, sent Victòria I la primera reina en establir-s'hi. La decoració interior és del segle XVIII i inici del XIX, època del regnat dels Hannover. Els jardins són privats i van ser dissenyats per William Townsend Aiton.

Seguidament d'haver observat el magnífic palau, passejaré pels dos parcs que hi ha al costat d'aquest: St. James's Park i Green Park, i mentre camini d'un fins l'altre passaré pel St. James's Palace.

St. James's Park és el parc reial més antic de Londres. Té 23 hectàrees i està dins d'un continu espais naturals, on estan inclosos Green Park, Hyde Park i Kensington Gardens.

El 1532, Enric VII va comprar la zona per transformar York Palace en un palau digne d'un rei. Quan Jaume I va obtenir el tron, el 1603, va ordenar el drenatge i disposició del parc per tancar-hi animals exòtics. Carles II va redissenyar els

jardins inspirat pels jardins dels palaus reials francesos; el feia servir per divertir els convidats i amants, i el va obrir com a públic. El 1761 va adquirir el palau la família reial de Buckingham House.

El Palau de St. James és la residència més antiga de Londres.

Enric VIII va ordenar construir una residència on abans hi va haver un hospital de leprosos. El palau va ser construït amb estil Tudor. Aquest palau va esdevenir la residència principal dels reis anglesos des del 1698, després que el Palau de Whitehall es cremés.

Quan la reina Victòria I, l'any 1837, va traslladar la seu central al Palau de Buckingham, el palau de St. James va quedar com a espai de treball complementari al Palau de Buckingham. Avui en dia, el Palau encara és la residència oficial de la princesa Anna i de la princesa Alexandra (lady Ogilyy), i continua sent un palau de treball.

Green Park és un parc del centre i un dels vuit parcs reials de Londres.

Abans era un terreny pantanós que servia per enterrar els leprosos de l'hospital on ara està el Palau de St. James's. Va ser tancat el segle XVI per Enric VII. El 1668, Carles II en va fer un parc reial. Està entre el Hyde Park i el St. James's Park, tots tres formen el Kensington Gardens i els jardins del Palau de Buckingham. Green parc ni té ni llac, ni estàtues, però està format per un espai boscos.

